XIX. évfolyam 48. szám Ára: 1 forint 1963. november 28

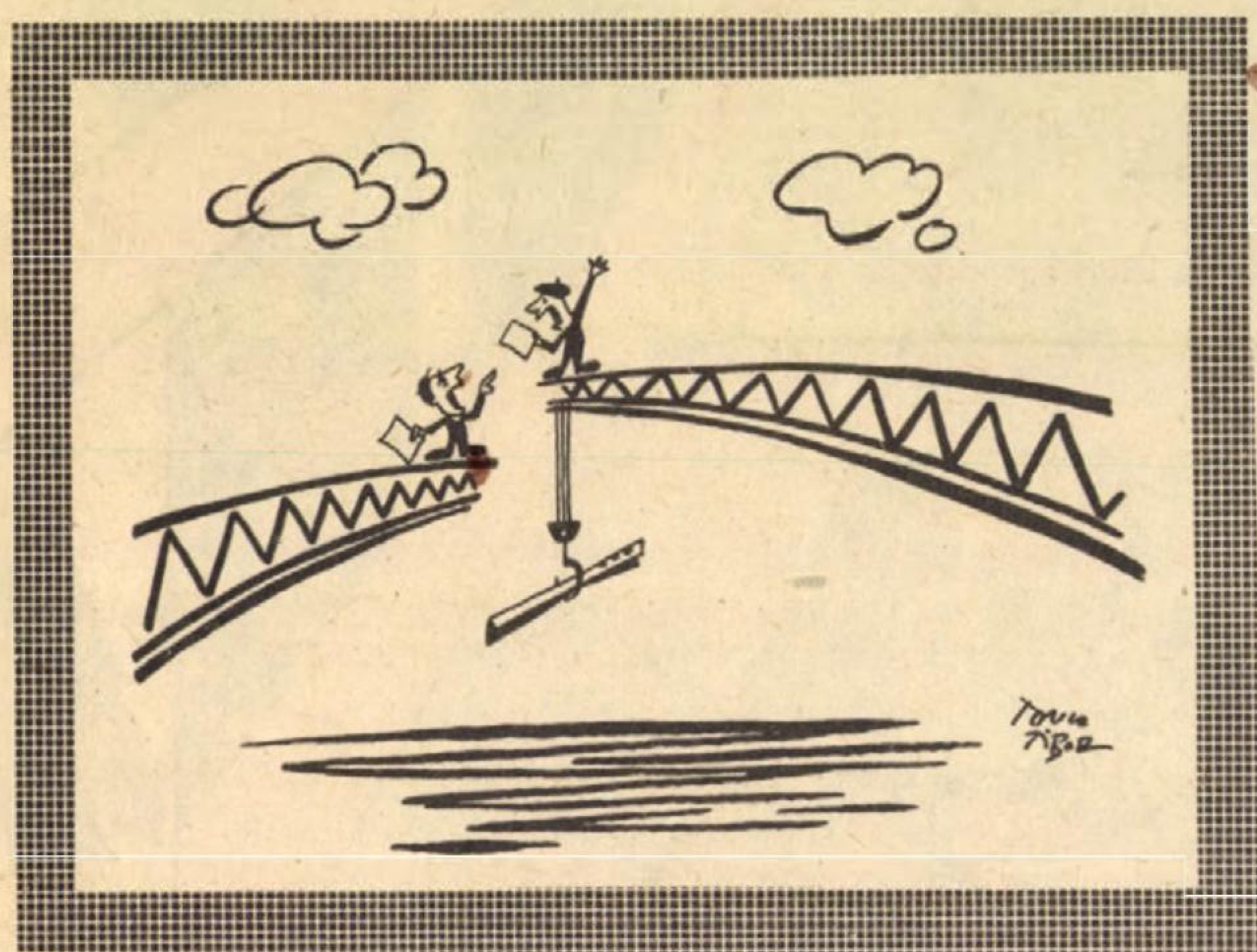
BÜSZKE SZÜLŐ

— Mit szól a fiamhoz? Ebben a forgalomban már a harmadik gólt lövi!...

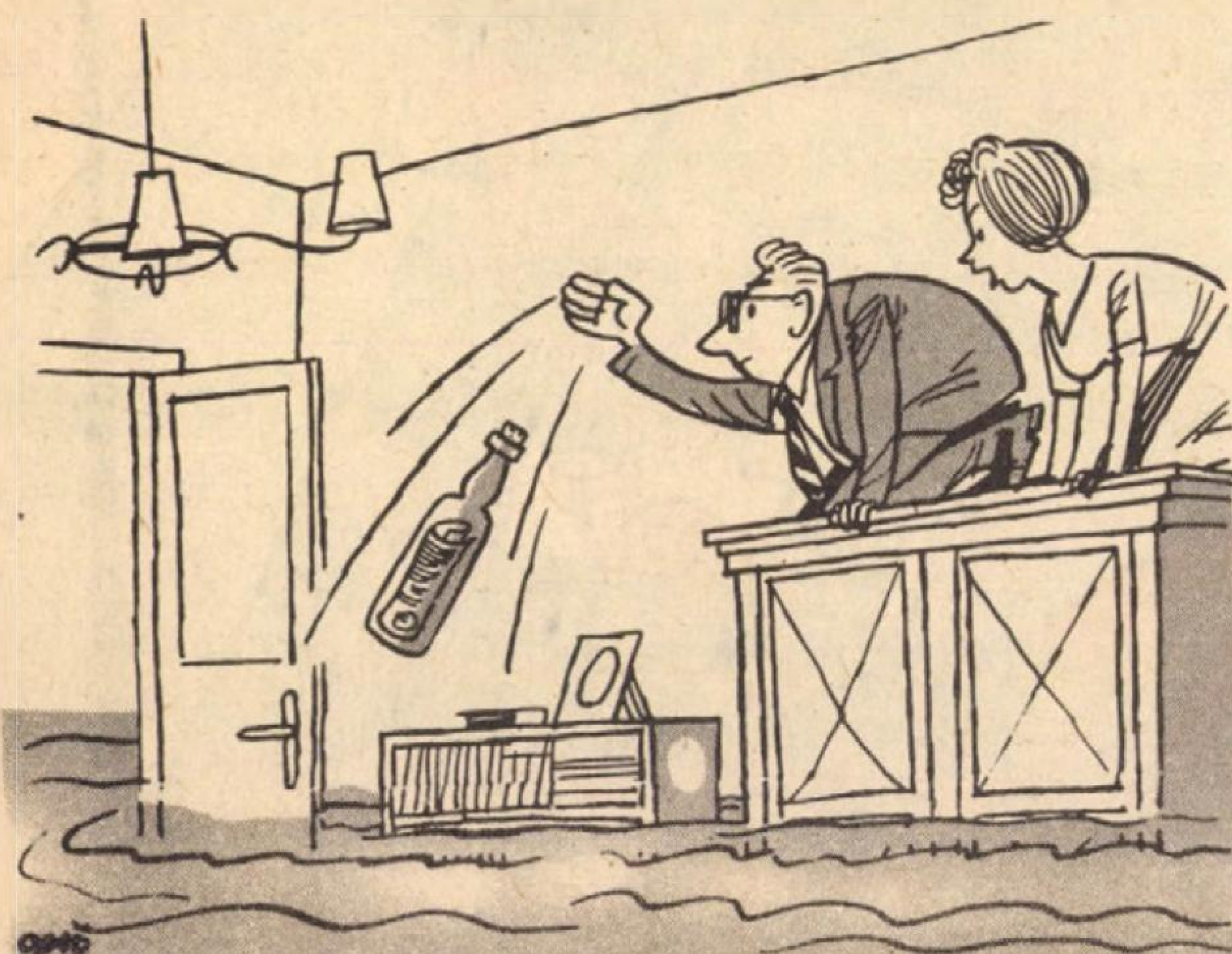
Tanácstag

Kooperáció

Új lakás — jótállással

– Meg leszünk mentve! Útjára indítom a garancialevelet.

LE A KALAPPAL!

Úgy történt, ahogyan most elmesélem. Szóról szóra! Ha elhiszik, jó, ha nem hiszik, úgy is jó. Semmi kedvem a vitatkozáshoz. Nem vagyok olyan hangulatban. Fél órája ülök itt, a rendelőintézet első emeletének körfolyosóján, és két nyilallás között pillantásom akaratlanul is, újra meg újra rátéved az ajtó feliratára: „SZÁJSEBÉSZET".

Bátorságom a berber oroszláné, de az ilyen szövegekre azért kicsit allergiás vagyok. Ehhez képest a „FOGÁSZAT", „FOGORVOSI RENDELŐ" stb. — kedélyes, szórakoztató olvasmány.

Szájsebészet — brrr!

Azt játszom, hogy magamban kellemesebb szóösszetételeket keresek. Lássuk csak: szájhagyomány szájharmonika, szájoncsókol, szájtekismadár...

Jó néhányan várunk itt sorunkra. Mellettem ötven év körüli, meglepően molett hölgy. Szemhéjai vörösek a sírástól, vagy az álmatlanságtól. Balorcája — szegedi kis cipó! Kockás férfi zsebkendőt tart rajta gyengéd-óvatosan. És egyfolytában nyög, nyöszörög, sóhajtozik szegény.

Váratlanul hozzám hajol. A zsebkendő leple alatt, nehezen formálva a szavakat, azt súgja:

— Tessék már megnézni ott, a szemben levő padon, azt az öreg embert azzal a nővel.

— Nézem — jelentem vissza halkan és az igazságnak megfelelően. — Mi van vele?

— Mit tetszik gondolni, kije az neki?

— Ki kinek a kije?

— A nő az öregnek.

Latolgatom a korkülönbséget. A férfi hetven körül járhat, a nő vézna, csúnyácska, mégsem lehet több huszonötnél.

— Lánya, menye, esetleg unokahúga.

— Nagy tévedés — suttogja könnyben úszó szemmel, boldogan a kövér asszony. — A felesége! Figyeltem, amikor az ápolónő elkérte a beutalókat. Hát mit tetszik ehhez szólni?!

Tamáskodva vonok vállat, a szóban forgó menyecskét nem irigylem az öregúrtól, és nekem most amúgy is halaszthatatlan elfoglaltságom van. Folytassuk tehát: szájrúzs... szájpadlás... szájtépő. Nem, ez nem jó, ez szinonimája a

szájsebészetnek. Akkor inkább: Szájfuddin Kicslu, szájem alejkum...

— Miért mehetett hozzá? — faggat ismét szomszédnőm. — Mit nyújthat ennek a fiatal teremtésnek ez a kiszáradt, vén kóró?

— Fogalmam sincs — felelem kurtán, de udvariasan. És folytatom a munkámat: szájkosár, szájhős, szájmosó pohár...

Nyílik az ajtó, kidugja fejét az ápolónő.

— Patka Géza... És Kovalcsik Sándorné.

Nagyot sóhajt és lassan feltápászkodik beszélgetőpartnernőm. Arcán, testtartásán a rettegés új hulláma ömlik el. Az egész Laokoón-szoborcsoportozat ő most — egyszemélyben. Tétován, félve indul a nyitott ajtó felé. Pár lépés után visszafordul, a fülemhez hajol.

— Biztosan főbérleti lakása van az öregnek. Meg szép nyugdíja. Másként el sem tudom képzelni —, szól és betámolyog a rendelőbe.

Kürti András

KI ÍRTA SHAKESPEARE DARABJAIT?

Világirodalmi körökben gyakran merülnek fel kétségek, hogy vajon Shakespeare alkalmas volt-e arra, hogy megírja saját darabjait. Mint ismeretes, Karinthy szerint nem ő írta a darabokat, hanem egy másik ember, akit szintén Shakespeare-nek hívtak. Ezenkívül Marlowe és Francis Bacon is gyanúba került. Most egy amerikai kritikus, Catherine D. Bowen megállapította, hogy Bacon nem írhatta Shakespeare darabjait, mert nagyon elfoglalt ember volt. Talán szívesen megírta volna a kérdéses darabokat, de egyszerűen nem jutott hozzá. Az embernek nem lehet mindenre ideje.

EGYENES *lélek*

Azt szeretem benne, hogy komolyan veszi az emberi nyelvet, amelyet írók, költők, esztéták, politikusok, ügyvédek és mások összezavarnak, kerékbe törnek, kicsavarnak. Áhítatos lelkű, egyenes jellemű barátom mindent egyenesbe vesz, nem ismeri a nyelvi ferdítéseket, a szavak jelentésének meghamisítását. Neki a szó szó, s nem más, számára a szó szó szerint értendő és nem másképpen.

Egyszer a munkahelyén összetört egy asztali lámpát. Egyik kartársa fejcsóválva mondta neki:

— Ezt jól megcsináltad!

Barátom elpirult.

— Dehogy, inkább rosszul — mondta zavartan —, hiszen összetörtem. Köszönöm a védelmet, de nem érdemlem meg.

— Szép kis alak! — mondták valakiről neki egyszer.

Csodálkozott.

— De hiszen az illető kövér, bár nem kicsi. Úgy látszik, ő maga sem törődik az alakjával.

— Hát ez csodálatos volt! — jegyezte meg valaki a társaságában egy különösen gyenge film után.

— Nekem nem tetszett! — mondta barátom csodálkozva.

— Legyen vele boldog! — mondta az egyik szomszédja, amikor barátom sajnálattal közölte vele, hogy nem tudja kölcsönadni neki a lemezjátszóját. Különben ő maga mesélte el nekem az illető szomszéd megjegyzését, kiemelve, hogy manapság ritkán törődnek az ember boldogságával. Gyanakodva kérdeztem, hogy az illető milyen hangon kívánt neki boldogságot.

— Egy kissé érdes hangon — válaszolt a barátom —, de lám, megint csak bebizonyosodott, hogy a goromba külső néha nemes lelket takar.

— Majd megtanítom én magát! — kiáltott rá egy ismeretlen férfi a villamoson, tolakodás közben.

— Mikor? — kérdezte barátom érdeklődve. — Szívesen tanulok, de őszintén meg kell mondanom magának, hogy kevés az időm, esti tanfolyamon veszek részt.

A párbeszéd megszakadt, mert a tömeg elsodorta őket egymástól.

— Muszáj magának itt állnia?! — tették fel neki az indulatos kérdést ugyancsak a villamoson, az ajtó előtt. Barátom bizonygatta, hogy az ilyesmire nem kényszeríthetik az embert, ő például teljesen szabad elhatározásából foglalta el a kérdéses helyet.

Barátom amellett nem maradi ember, nagyon is tisztában van a társadalmi fejlődéssel. Egyszer egy ismerőse kedélyesen így köszönt neki:

— Alázatos szolgája!

Barátom megütődve mondta:

— Ez az idő elmúlt! Nincs már elnyomás, szolgasors, megszűnt az embernek ember által való megalázása. Egyenlő jogaink vannak.

— Mondja, maga bolond? — kérdezte az ismerős.

Barátom rázta a fejét.

— Nem, azt hiszem, téved.

Később megkérdeztem tőle, hogy miért nem gorombította le a szemtelent.

— Miért? — csodálkozott a barátom. — Felvilágosítást kért tőlem, nem lett volna helyes megtagadnom. Csak önző ember tartja meg a tudását saját magának.

— Óriási! — mondtam.

Ő rázta a fejét.

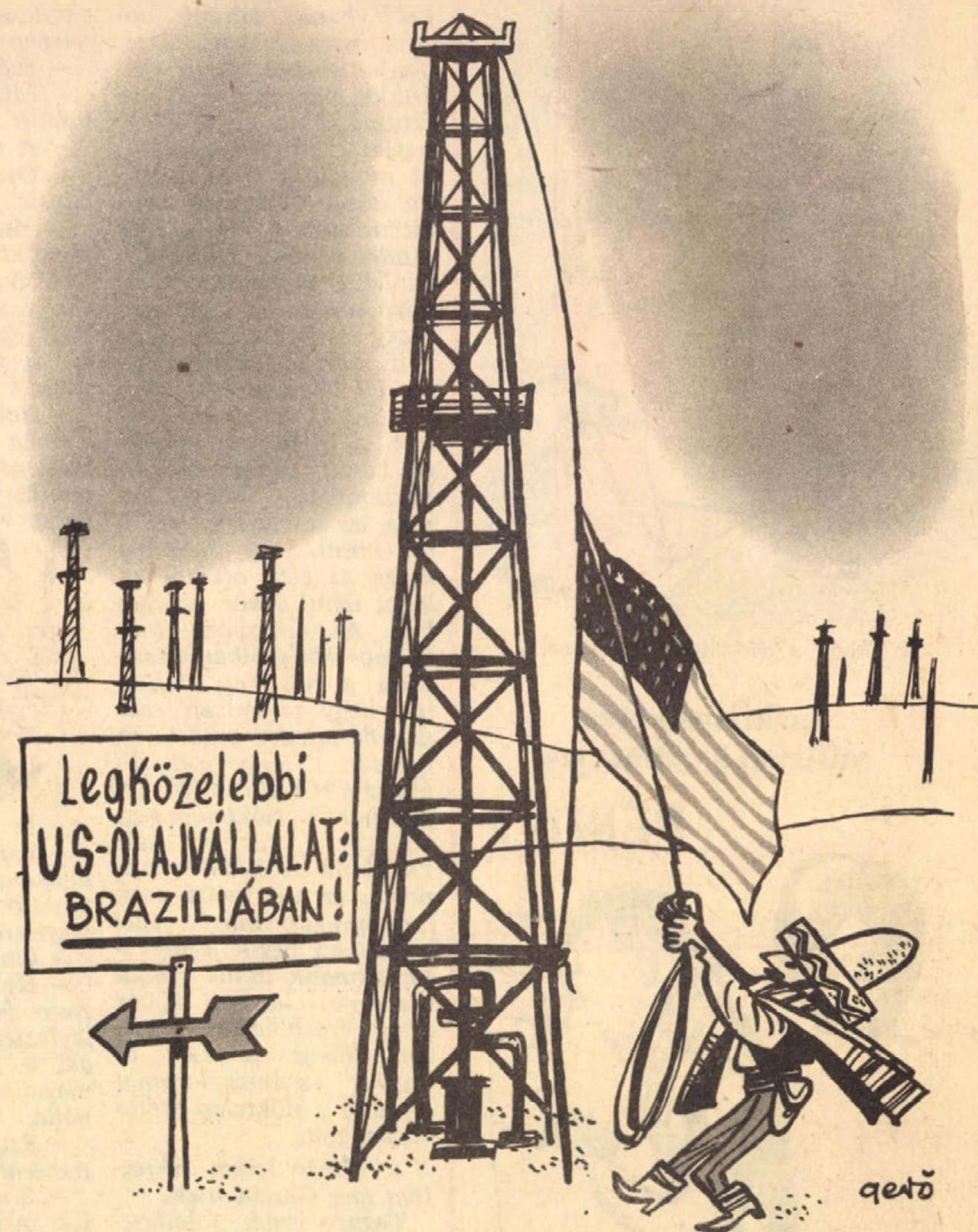
— Nem! Kis dolog ez tulajdonképpen, de hozzátartozik az emberi együttéléshez.

— Értem... — mondtam, mire barátom hálásan nézett rám, mint akinek jólesik a megértés.

Feleki László

Zászlólevonás Argentínában

Gerő Sándor rajza

ELVETEMÜLT TEÁZÓK

A londoni „Daily Mirror" tudósítója szerint a skóciai Falkirk városában a mormon egyház a bűnnek egy merőben új fajtáját fedezte fel: a teázást. A helyi nőegylet a mormonoktól bérelt egy helyiséget, s ott szoktak hetenként egyszer teadélutánt tartani, nem is sejtve, hogy ezzel elmerülnek a bűn mocsarában. Egy mormon lelkész fejére olvasta az elnöknőnek, Mrs. Jessie Thomsonnak a tea-orgiát. Az elnöknő meg sem kísérelte tagadni a súlyos vádat, de megkérdezte a lelkészt, hogy miben látja a teaivás bűnös voltát. A válasz így hangzott:

– Megfigyeltem, hogy a hölgyek *élvezettel* itták a teát!

A lap tudósítója szerint az angolok ezek után szívesen elkárhoznak, és örömmel lépnek be akármilyen pokolbeli teázóba.

Új foglalkozási ág: az ételtechnikus

– Jöttem a pörköltet megjavítani! ...

Lelkiismeretes vállalati ösztöndíjas

Kérem, egy százast visszaadok, mert három napig nem az egyetemre jártam, hanem lokálba!

Kötekedő alak

Még az év elején szűkebb baráti körben hozott össze a sors Gereben Alajossal. Nem titkolom, nagyon megnyerte szimpátiámat ez a lelkesedéstől áthatott huszonöt év körüli fiatalember. Boldogan újságolta, hogy kirendelték a fióktelepre rendet csinálni. Eddig előadóként ügyködött az alközpontban, s szívesen megy a fióktelepre. Úgy véli, nem lesz nehéz dolga. Új beosztásában nem kap ugyan magasabb fizetést, de a feladat szépsége heviti. Persze, az alközpontban mégiscsak más, az ember ott van a tűz körül, de a fióktelep maga az élet, ott többet lehet tenni a köz érdekében. Az alközpont már számos körlevélben utasította a fióktelep vezetőjét, hogy teremtsen rendet, de mindez hatástalan maradt. „Tiszta formalitás ez a sok körlevél – legyintett a fióktelep régi vezetője –, nálunk már kialakult szokások vannak, s az alközpont csak fedezni akarja magát, ezért küldi az egyik körlevelet a másik után." Nem csoda, ha Gereben Alajos nagy érdeklődéssel, frissen, lobogó lélekkel, és nagy ügybuzgalommal lépte át a fióktelep széles vaskapuját.

A lobogó lelkét szerettem meg Gerebennek.

Tegnap ismét találkoztam vele. Úgy tűnt, mintha éveket öregedett volna. Letört, szomorú ember benyomását keltette.

– Eljöttem a telepről, s nem maradok tovább az alközpontban sem – mondta mély keserűséggel –, állást keresek ...

– Mi történt?

– Semmi, csak rendet akartam csinálni a fióktelepen.

– Ezért megy el?

– Mindenki ellenem fordult ...

– A telepen?

– Ott is. Az alközpontban is.

– Mert rendet akart csinálni ...

– Nem azért. Csak éppen nem engedélyeztem, hogy egyesek a hulladékfát hazahordják a lakásukra.

– Helyesen intézkedett.

– Én is azt hittem, de bejelentették az alközpontban, hogy összeférhetetlen vagyok.

– És az alközpont?

– Barátságosan figyelmeztetett, hogy legyek tapintatosabb, okosabb és megértőbb.

– Ön pedig?

– Nincs mit tagadnom. Nem fogadtam szót. Lelepleztem néhány embert, aki a fióktelep kocsiját magánfuvarozásra használta.

– Ezt csak nem írták a terhére?

– Erre nem is gondolok. Arra hívták fel a figyelmemet, hogy nem szül jó vért, ha folyton zaklatom a fióktelep dolgozóit.

– Csodálkozom ...

– Nincs ezen csodálkozni való. Egyre több panasz ment ellenem, s belátom, én vagyok a hibás.

– Mert rendet akart csinálni?

– Összeférhetetlen vagyok. Tovább gyötörtem az embereket. Közöltem velük, hogy a jövőben nem lehet a fióktelep műhelyében magáncélokat szolgáló munkát végezni.

– Egyszóval fusizni! És az alközpont megint közbeszólt ...

– Csak annyit mondtak, ne legyek kötekedő, mert elriasztom az embereket.

– Erre ön?

– Erre én, még mindig nem tanultam eleget, és tovább kötekedtem. Nem engedtem meg például, hogy köztulajdonban levő írógépet, kézikocsit, vagy bármiféle más felszerelési tárgyat a fióktelep területéről kivigyenek.

– Az alközpont ebben bizonyára támogatta önt.

– Kétségtelen. Csak a főosztályvezető jegyezte meg, hogy túl sok panasz futott be ellenem a fióktelepről, és kár ilyen nagy felhajtást csinálni.

– Így mondta?

– Pontosan így. De még nincs vége. Amikor szóltam néhány beosztottnak, hogy ne zaklassák borravalóért az ügyfeleket, végzetes hibát követtem el. Tüstént visszahelyeztek az alközpontba és figyelmeztettek, hogy az iktatóban, ahová most beosztottak, végezzem csendesen a munkámat s ne idegesítsem a dolgozókat úgy, mint a fióktelepen.

– S most ezért keres új állást ...

– Mi mást is tehetnék ezzel a kötekedő természetemmel! ...

Földes György

Eső után köpönyeg

Hegedűs István rajza

– Apa, ez a kartárs is valami építési engedély után érdeklődik ...

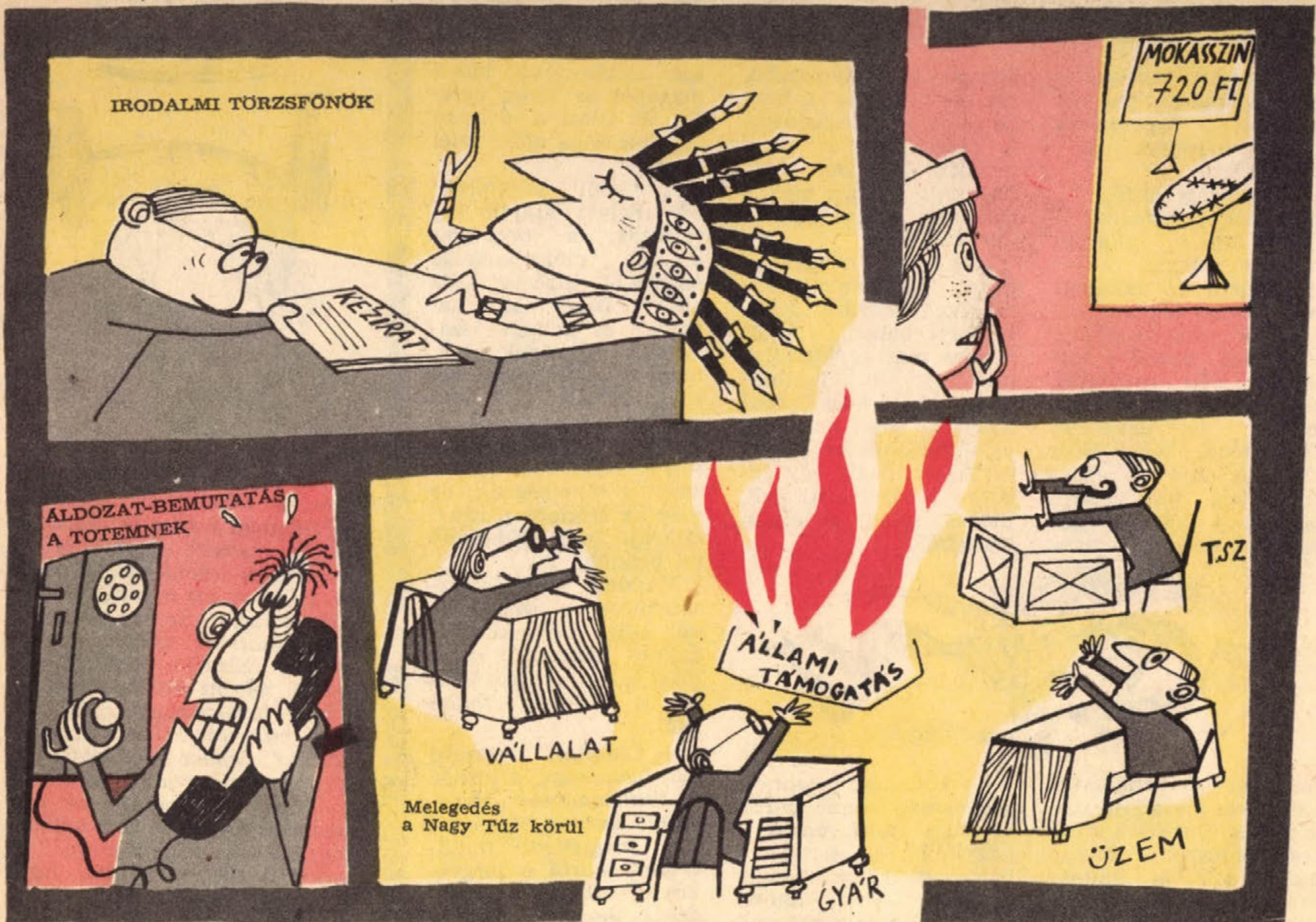
Gyorshír

– Képzeld, anyu, ötösre feleltem! ...

Indián világ Pesten

Fülöp György rajza

A „TÉMA" balladája

A szerző megsápadt,
a homloka rőt lett,
míg szegény agyából
kipattant az ötlet.

Teátrumba küldte,
papírra vetette,
két-három dramaturg
összebújt felette.

Pusmogtak, vitáztak,
és kielemezték,
s azt a döntést hozták,
hogy érlelje ezt még...

Szerző nem érlelte,
vitte a filmgyárba:
„Ha színdarab nem lesz,
legyen film az árva!"

Filmes rendezőség
így döntött felőle:
„Túlérlelt a téma,
nem lesz film belőle!"...

Egy szerzői kebel
sok mindent megérez,
nem csüggedt még most sem:
„Izgalmas regény lesz!"

De a lektorátus
ízekre boncolta,
megrótta a szerzőt,
csaknem felkoncolta.

„Hogy gondolta, hogy ez
közönségnek tessék?
Kit érdekel ennyi
eseménytelenség?"...

Havi-laphoz küldte
és a válasz ez lett:
„Sok a cselekmény és
szerkezete nyeszlett!..."

Szerzőnk gondba esett:
„Most már hogy jut szóhoz?"
Beküldte művét a
televízióhoz.

Keblükre vonták és
ehhez csók is járt még:
„Itt van, megszületett
az új TV-játék!"

Szerepet osztottak,
rekordingra vették,
egy szép szombat este
le is vetítették...

Kerekre nyílt szemmel
bámultak a nézők:
ilyen csacskaságot
sose láttak még ők!

Nagyobb bűze támadt,
mint ahogy remélték...
A vízió-díjat
többen visszakérték...

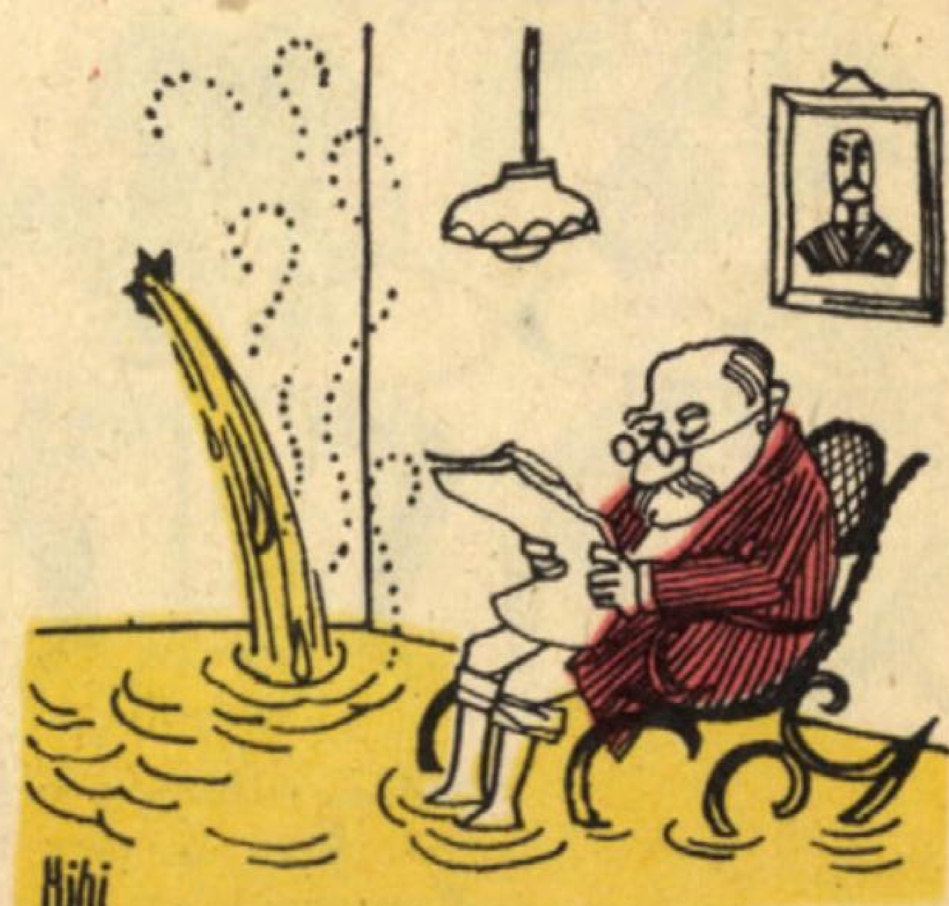
Ladányi Ferenc

Sokoldalú színész

– Szépen csinálja ezt a nagyjelenetet, de mintha a lottó-reklámban egy fokkal jobb lett volna...

Termálvíz

Veszedelmes álköltőt lepleztek le!

Jólöltözött fiatalember áll a vádlottak padján, miközben záporoznak feléje a kérdések:

— Neve?

— Maszlagi Ottó.

— Szakképzettsége?

— Költő... akarom mondani, nincs.

— Mikor ismerkedett meg Povács Macával?

S a tárgyalótermet zsúfolásig megtöltő közönség előtt rövidesen kialakul az utóbbi idők egyik legérdekesebb bűnügyének képe. Mert Maszlagi Ottó személyében nem mindennapi szélhámos végére tett pontot bravúros nyomozással a rendőrség.

Pár éve jósvádájú fiatalember tűnt fel a szerkesztőségekben, Maszlagi Ottó néven mutatkozott be, költőnek adta ki magát és erre hivatkozva verseket próbált elhelyezni. Sajnos, néhány jóhiszemű rovatvezetőt sikerült megtévesztenie a határozott fellépéssel és azok, ahelyett, hogy először az igazolványait kérték volna, leközölték egykét költeményét.

Persze, most már Maszlaginak se kellett több. Kinyomtatott műveit lobogtatva befurakodott a Szövetségbe, sőt, tavaly még a bergengóciai delegációban is részt vett. A sima modorú kalandor előtt megnyílt minden ajtó, s poémáiért versengtek a folyóiratok.

Időközben megismerkedett úgynevezett múzsájával, Povács Maca háztartásbelivel, s ettől kezdve már együtt folytatták a kétes üzelmeket. A körmönfont Maszlagi saját magának új aktatáskát vett, szeretőjének pedig egy fekete harisnyanadrágot. Persze, tellett az állam pénzéből...

A költekező életmód többeknek szemet szúrt, és végre felfigyeltek a nagylábon élő fiatalemberre. A dolog a rendőrség fülébe jutott, amely haladéktalanul megtette a szükséges lépéseket. A legnagyobb gondossággal lefolytatott vizsgálat példátlan visszaélésekre derített fényt.

Maszlagi Ottó sohasem volt költő! Csupán sikerült neki a becsületes embereket fondorlatos módon megtévesztenie, miáltal jogtalan előnyökhöz jutott munka nélkül. De a közösség előbb-utóbb kiveti magából az ilyen heréket és most a dolgozó nép bírósága előtt felel tetteiért.

A tömött széksorokban helyet foglaló károsultak, a becsapott olvasók méltatlankodó zúgásától kísérve adja elő Maszlagi Ottó sápadtan és hebegve szánalmas védekezését, amelyből unos-untalan kilóg a lóláb. Ám jönnek az írásszakértők és fejére olvassák az igazságot: írásaiban nyoma sincs a tehetségnek, de még az értelem parányi szikrája sem fedezhető fel bennük!

Maszlagi végül is összeroppan a bizonyítékok súlya alatt és töredelmes beismerő vallomást tesz. Zokogva vallja be tettének indító okát:

— Csábított a könnyű élet lehetősége, a hírnév s természetesen imponálni akartam Macának.

A megtévedt fiatalember, akiről a tárgyaláson mellesleg az is kiderült, hogy analfabéta, elnyerte méltó büntetését.

De az ügy ezzel még nincs lezárva. Társadalmi úton felelősségre kell vonni azokat is, akik nemtörődömségükkel lehetővé tették mindezt, a hanyag szerkesztőket, akik éveken át elmulasztották megvizsgálni az állítólagos poéta igazolványait!

Dalmáth Ferenc

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

A római olimpián történt. Egy este, a tolmácsom kíséretében fel akartam szállni az autóbuszra, de akárcsak Pesten, ott is rengetegen vártak rá, és akárcsak Pesten, ott is megrohamozták az ajtót. Szokásomhoz híven mindenkit magam elé engedtem. Hirtelen megszólalt a hátam mögött egy kövérkés, de csinos fiatalasszony: „Na, mi lesz, mire vár! Üssön szét közöttük!” Midőn a tolmács lefordította a szavait, mosolyogva mutattam a tömegre. Az asszonyka ajkbiggyesztve jegyezte meg: „Nincs magában erő!” A tolmács ekkor elárulta, hogy súlyemelő vagyok, és éppen aznap lettem harmadik az olimpián. A fiatalasszony hitetlenkedett, látván, hogy nem vagyok se magas, se testes és megkérdezte: mennyi a súlyom! „Nyolcvankét kiló vagyok — feleltem —, illetve nyolcvannégy voltam, de a verseny előtt egy hét alatt két kilót leadtam.” A fiatalasszony összecsapta a kezét és irigykedve felsóhajtott: „Madonna mia, bár én tudnék egy hét alatt két kilót lefogyni!”

Veres Győző

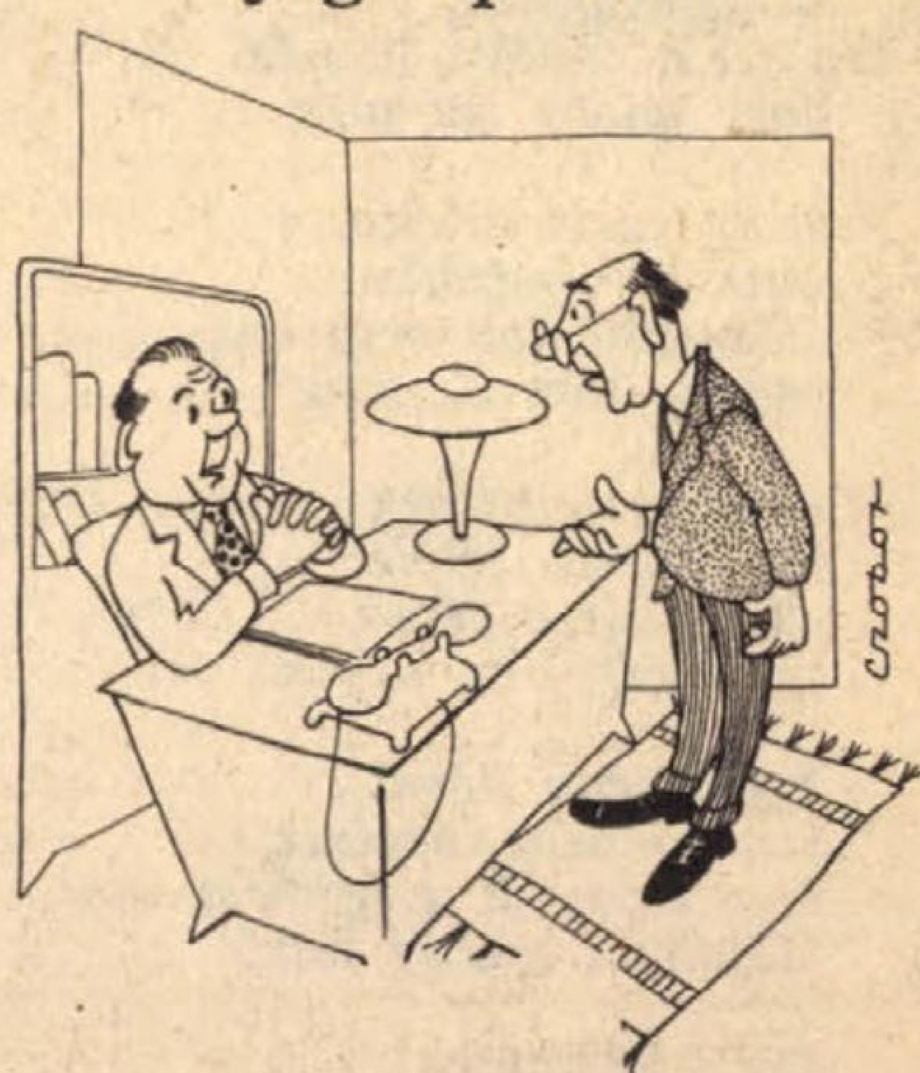
Mai párbeszéd

Szegő Gizi rajza

– Milyen ízléstelen mellényt hord ott az a fiú!
– De kérem, az nem fiú. Az az én lányom!
– Bocsánat! Nem tudtam, hogy ön az apja!
– De kérem, én az anyja vagyok!

Jogos panasz

– Igazgató elvtárs, én még csak egyszer kaptam jutalmat, és akkor is ott volt a feleségem az ünnepségen...

Lengyel HUMOR

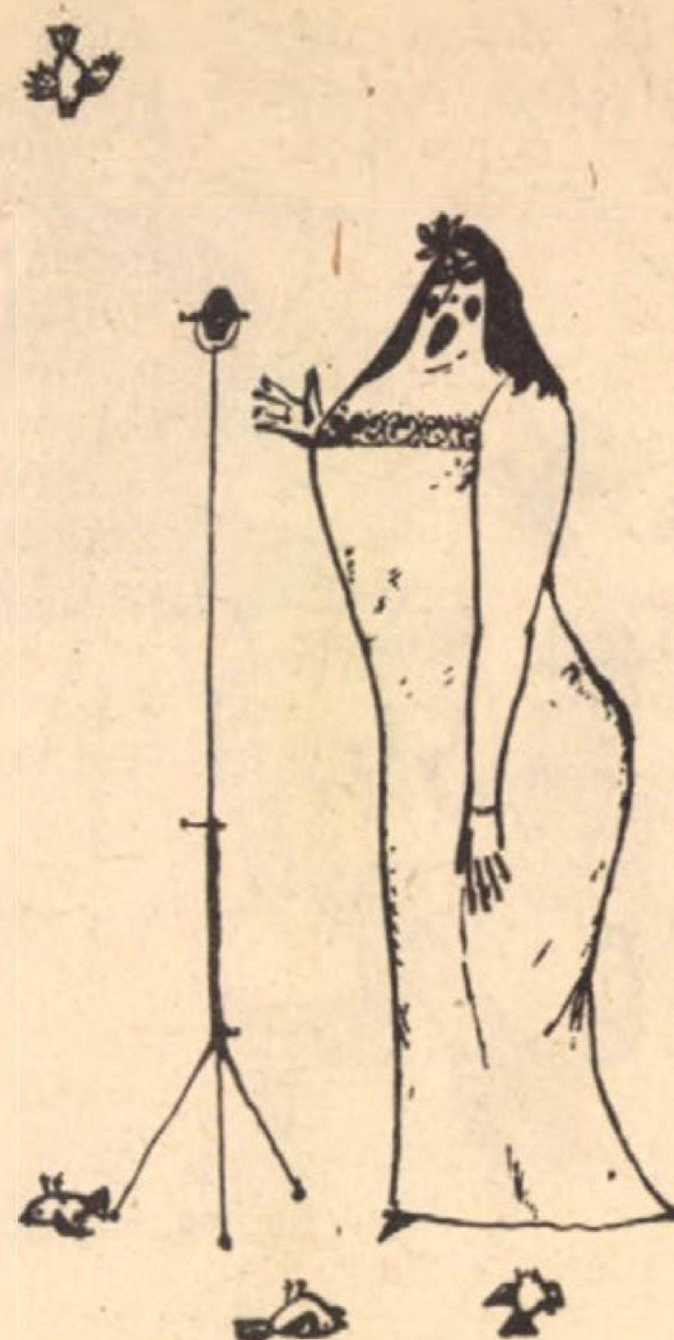
VÉGRE VÍZ!

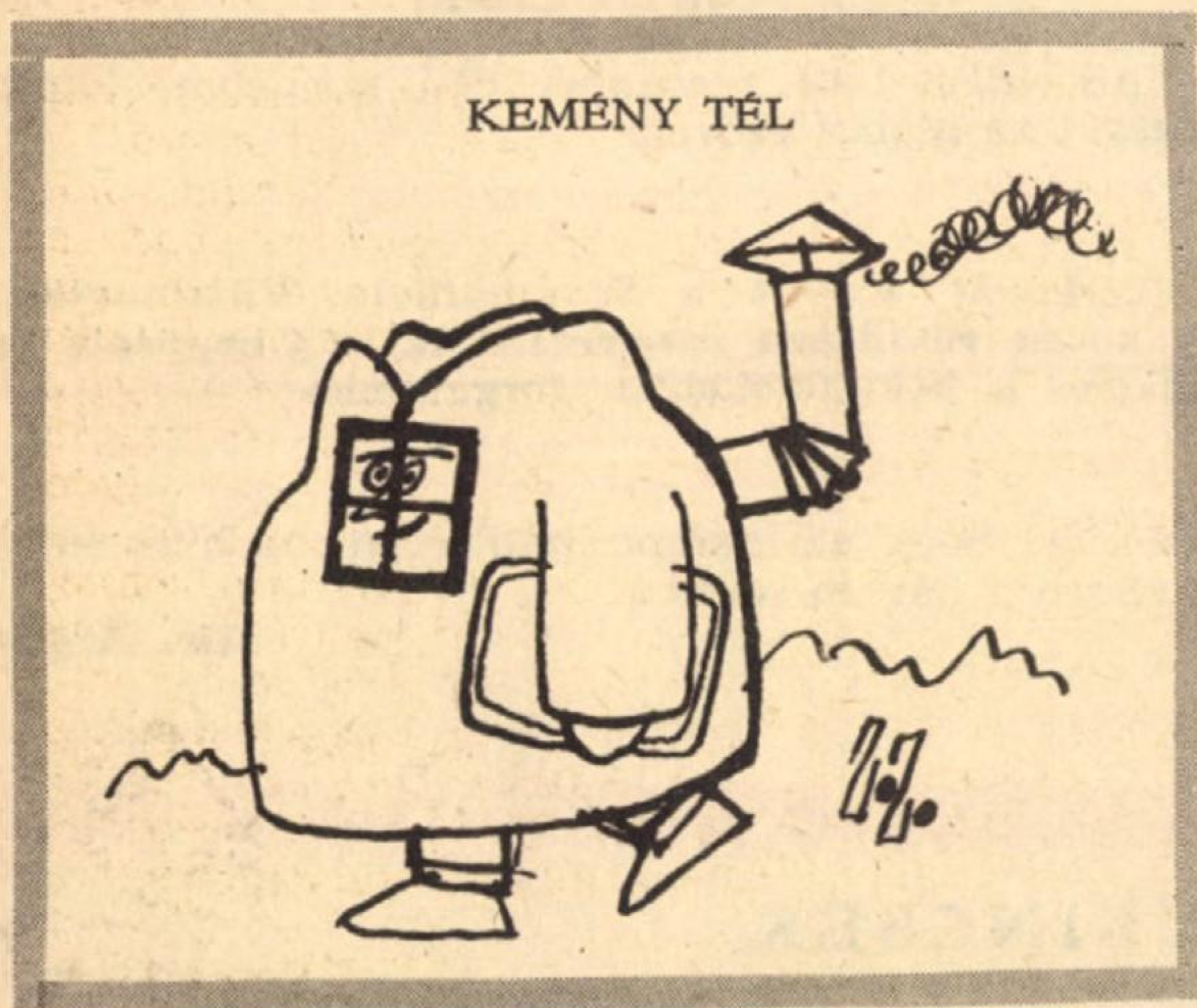
LÉGIFORGALOM

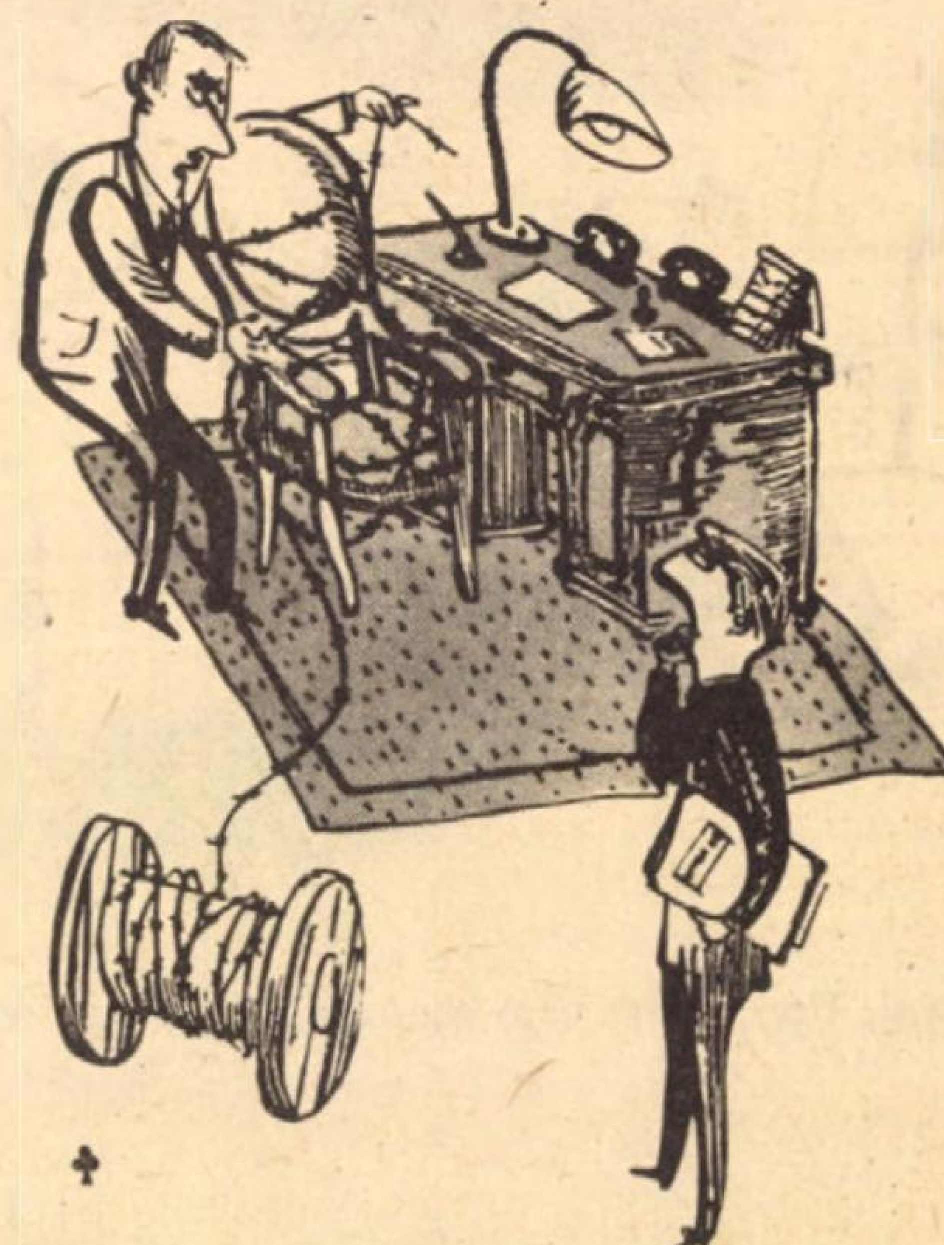
MUZIKÁLIS PACSIRTÁK

KEMÉNY TÉL

SZABADSÁG ELŐTT

RENATA RUDZKA

MESE A ROSSZ FELESÉGRŐL

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Mindig csak fested magad és öltözködöl, a padló meg nincs felsúrolva, és a galuskát odaégetted.

Balbina elhatározta, hogy megjavul. Ragyogóan kitakarította a lakást, felséges ebédet főzött.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Mindig csak főzöl, takarítasz, és állandó hagymaszagod van. Amellett nem értesz semmiféle intellektuális kérdéshez, nincs komoly érdeklődési köröd. Nem felelsz meg nekem szellemileg.

Balbina elhatározta, hogy megjavul. Kitüntetéssel végezte el a kibernetikai tanulmányokat, írt egy értékes regényt, ami meg is jelent.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Mindig csak a hivatásoddal törődsz, folyvást csak tanulsz, nincs benned női varázs. Törődnöd kellene a divattal és a kozmetikával. Mint nő, nem felelsz meg nekem.

Balbina elhatározta, hogy megjavul. Új frizurát csináltatott, divatos ruhába öltözött, gyönyörűen kifestette szemét és a száját, női varázsra és szexepilre tett szert.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Egy jó feleségnek mindent kitűnőre kell csinálnia, és értenie kell a dolgok összehangolásához.

Balbina elhatározta, hogy megjavul. Megpróbált mindent összehangolni és sikerült. Híres lett, mint:

a) a legkiválóbb háziasszony,
b) a legvadítóbb macska,
c) a legpéldásabb intellektuel.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Összeroppanok erényeid terhe alatt. Egy jó feleségnek mindent mértékletesen kell csinálnia.

Balbina elhatározta, hogy megjavul. Kezdett mértékletesen háziasszony lenni, mértékletesen intellektuel és mértékletesen macska.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Azért, mert rossz feleség vagy, nem olyan, mint a többi. Módfelett untat az, hogy mindenben mértékletes vagy, unalmas ez a felemásság. És főleg az kibírhatatlan, hogy nincs benned önállóság, nincs saját véleményed. Tipikus rabszolganő vagy.

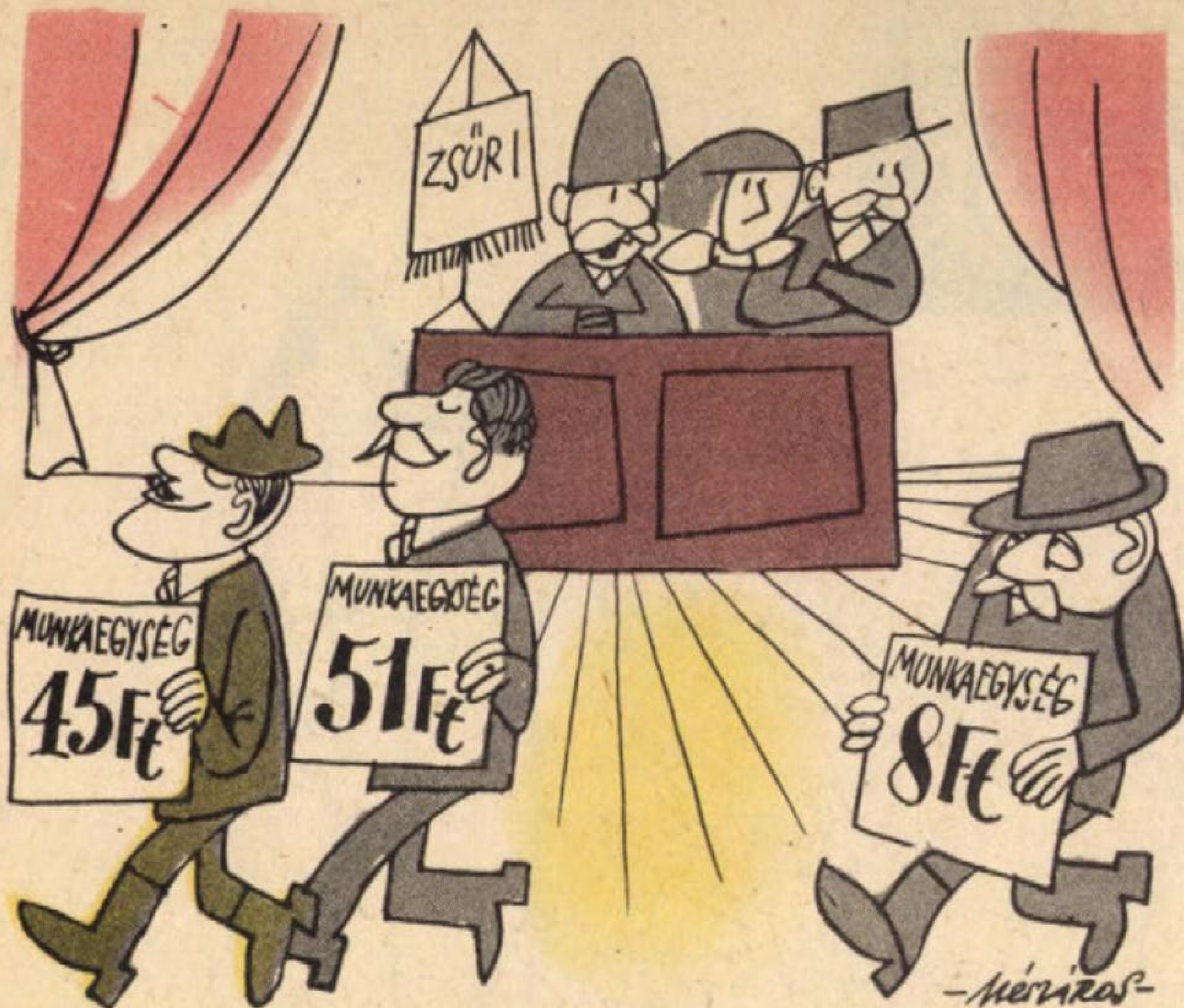
Balbina kezdett önálló lenni, és saját véleménye volt.

Agapit megcsalta Balbinát. Azt mondta:

– Debella vagy, és azonfelül öregszel.

Lengyelből fordította: U. J.

„Ki mit tud?" — téesz-elnökök részére

— Sajnos, ez kiesett!

Újítás a konfekcióiparban

— Jaj, Feri, miért nem mondta, hogy ragasztott zakója van!...

Ezt olvastuk

ÉRZÉKLETES KÉPEK, HASONLATOK

A Magyar Nemzet színikritikájában olvastuk:

„Inke László a darab egyik kulcsfiguráját játssza (Zentay György), átgondoltan, de mégis látszólag öntudatlanul huzigálja a Hábetler Janiban rejtőzködő tigris bajszát."

„... Fejes Endre megtalálta azt a tüzes vasat, amelyik után mindenki fújja a körmét."

JOBB HELYET NEM TALÁLTAK?

Az alábbi mondat a Népszava egyik cikkéből való:

„A szeméttelep alatt az út másik oldalán új lakótömb emelkedik."

CSERE-BERE

„A forradalom győzelme mindenképpen attól függ — szögezi le az Optimista tragédiáról szóló ismertetőjében a Dunántúli Napló cikkírója —, mennyire támogatják a tömegek, de a tömeg sohasem *heterogén*. Egyes emberekből áll..."

Az adott esetben nem lenne célszerűbb a *homogén* jelző használata?

EZ MÁR TÚLZÁS!

A VAS NÉPE 1963. november 12-i számában látott napvilágot az alábbi szöveg:

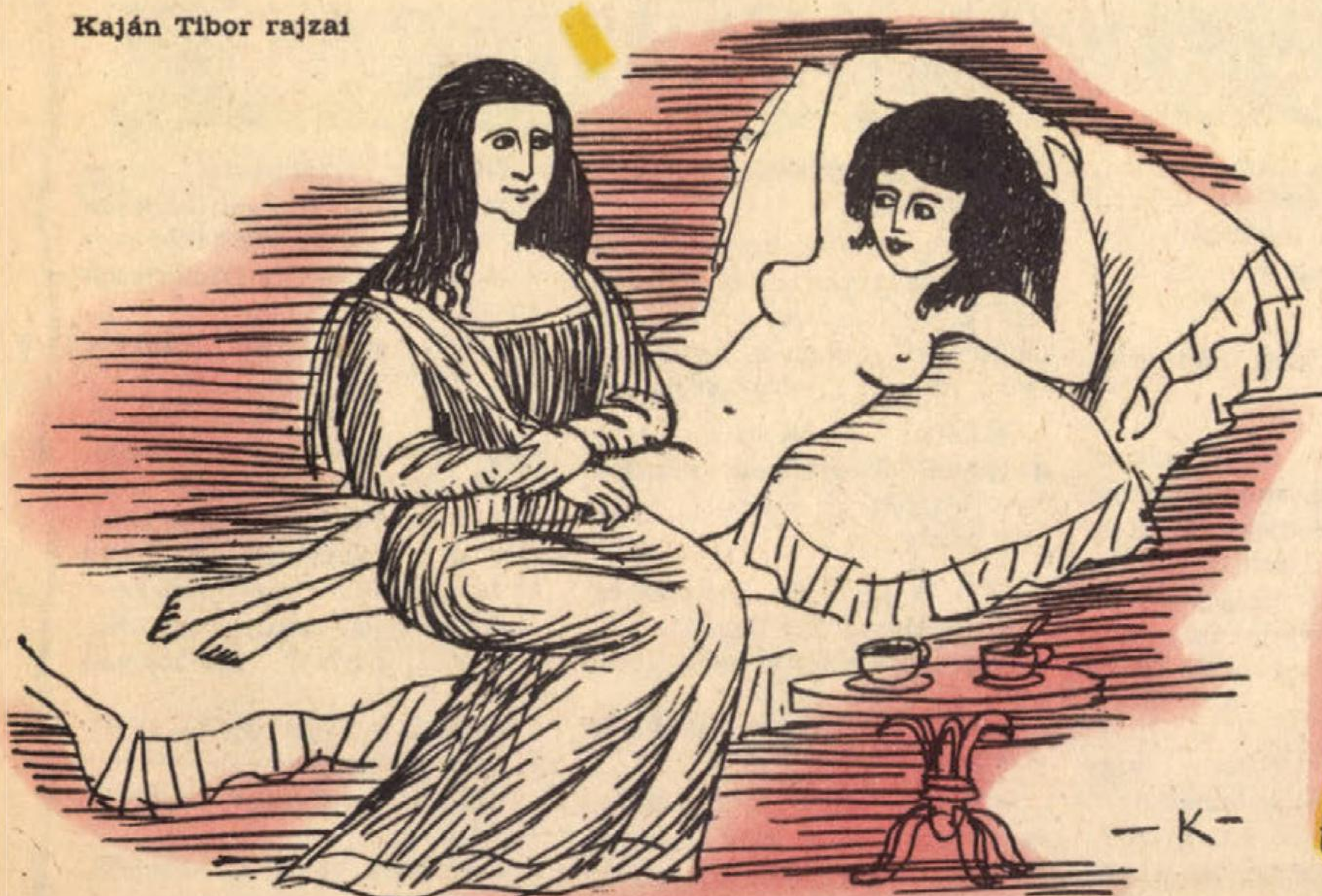
Új ikerkocsit kapott a Szombathelyi Villamosvasú t. A kocsit rövidesen ösz-szeállítják és a negyedik ik ervillamos is bekapcsolódika forgalomba.

Reméljük, hogy az ikerkocsiban kevesebb hiba lesz, mint ebben a három sorban.

Dr. Árgus

UTAZNAK A MŰKINCSEK

Kaján Tibor rajzai

Maya: Én hálókocsiban szeretek utazni!

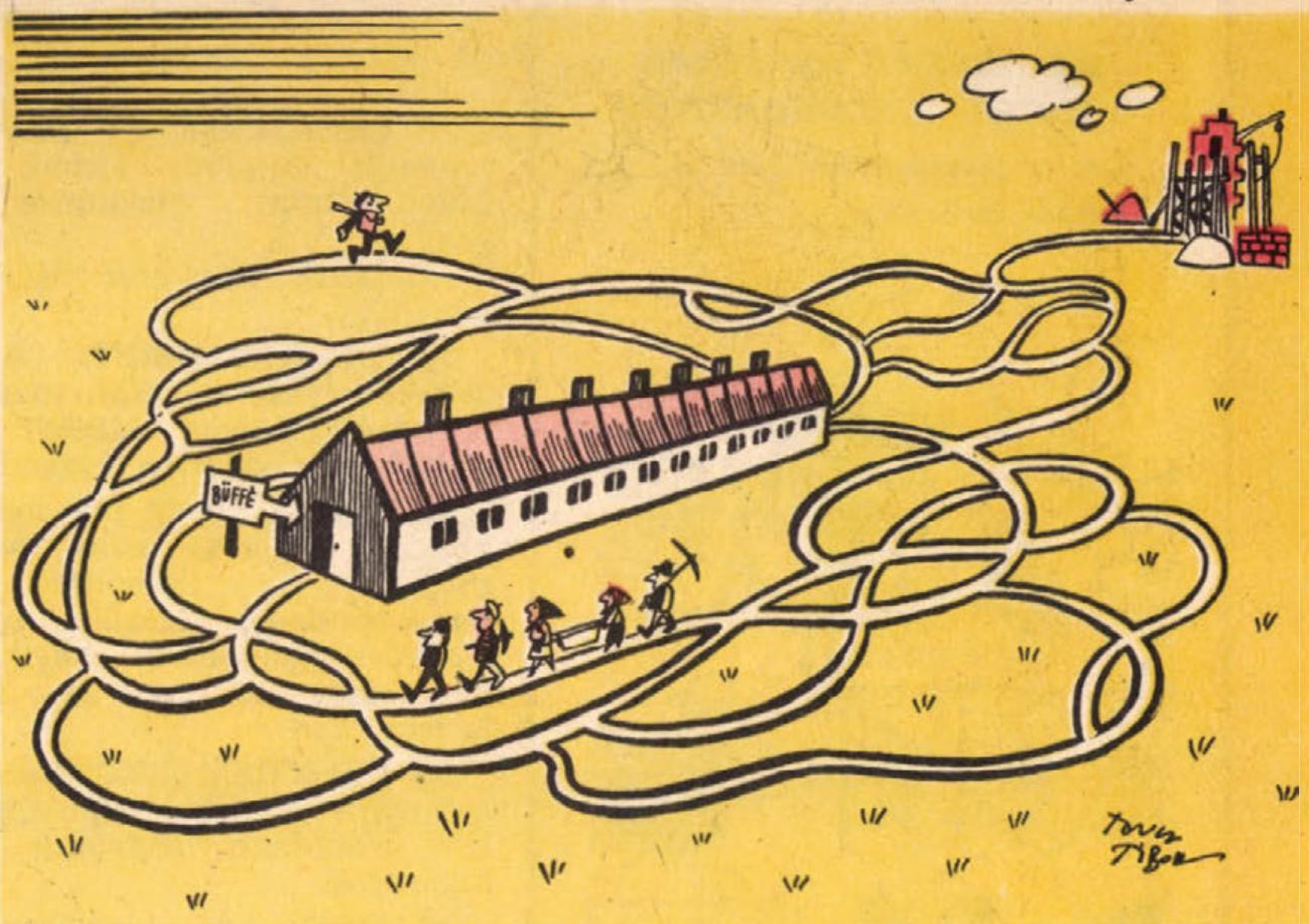

Serkentőszerek

Felvonulási épület

Toncz Tibor rajza

előfordul

Többeknek feltűnt, hogy Só Elemér egy viaszosvászon tarisznyával jár be a munkahelyére.

– Elhagytam az aktatáskámat. Drága táska volt... – mondta szomorúan a kollégáknak.

– Úgy tudom, létesített a vállalat „balszerencse alapot”, éppen ilyen esetekre. Próbálj onnan segítséget kérni – tanácsolta valaki.

Só Elemér töprengett, mert efféle kollektív dolgokba ő nemigen ártotta magát. Életfelfogása: elvégzem a munkám, utána leteszem a lantot, és másnapig tőlem öszszedőlhet a világ. Igaz, egy alkalommal beválasztották

valamilyen bizottságba, de azóta sem emlékszik, hogy melyikbe és mi célból? A táskaügy azonban mégsem hagyta nyugodni. Megérdeklődte, hová kell fordulnia, és benyújtott egy kérelmet a „balszerencse alap”-ot kezelő albizottsághoz.

Várt, de nem jött válasz. Lassanként zsörtölődni kezdett. Tarisznyáját lobogtatta, fennhangon ostorozta azokat, akik nem intézik lelkiismerettel a társuk ügyét. Időközben hívták, hogy jöjjön el valami bizottsági ülésre, méghozzá oda, ahová egyszer beválasztották. Barátunk most már kétszeresen megmakacsolta magát. Hogyan? Az ő ügyét talán intézi valaki? Amíg arra választ nem kap, ő bizony nem végez közösségi munkát!

– Miért nem sürgeted a segélyt? – unszolták a barátai.

Elment hát megsürgetni. De hiába. Az a bizottság, amelynek döntenie kellett, még nem ült össze, még nem tudott összeülni: a tagok mindenféle kifogással távolmaradtak.

– A mindenit a slendriánoknak! – morogta türelmetlenül és várt, várt. Végül nem bírta tovább és megkérdezte valakitől:

– Mondjátok meg, ki annak a bizottságnak az elnöke? Majd én beszélek vele!

A kartársak előszedtek egy dossziét, a dossziéból egy papírt, amelyen rajta volt a bizottság listája.

A lista tetején nagy betűkkel ez állt:

„Elnök: Só Elemér.”

(kulcsár)

Öröm a háznál

Szűr-Szabó József rajza

MEGJELENT AZ 1964-ES KINCSES KALENDÁRIUM!

Gazdag anyagából mutatóba közöljük az alábbi karikatúrát:

GYÁR A FALUBAN

– Aztán automatizált gyár legyen ám, mert én Budapestre akarok menni dolgozni! ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

UTCATÁBLA, VAGY TOTÓSZELVÉNY?

„Dembinski Henrik (1791—1864) lengyel szabadsághős, honvédtábornagy, 1849-ben egy ideig a magyar hadsereg parancsnoka."

Ez a felirat olvasható a Dembinski utca és a Dózsa György út sarokházának emléktábláján. Ám a fölötte levő utcajelző táblán már *Dembinskyt* olvashatunk, ipszilonnal. Az *y* és *i* betű a továbbiakban még többször váltakozik az utcasarkok névtábláin. Mindent betetőz azonban az utca 41-es és 54-es házának kapuja fölött díszelgő harmadik variáció, mely a nevet *esz*-szel és *y*-nal írja, így: *Dembinszky*.

Mindehhez csupán annyit, hogy a hős honvédtábornagy igazán megérdemelné a hálás utókortól a hibás névtábla kicserélését. Ezt ajánljuk szíves figyelmébe a VII. kerületi tanácsnak, mely a Dembinski utcában úgy látszik, nem a legmegbízhatóbban képviseli a hálás utókort.

(fü.)

Vívódás

JÓ LELKIISMERET *(kérő, szemrehányó hangon):* Látod, Alfréd. Látod, hogy mennyire gyenge vagy? ...

ALFRÉD *(ijedten):* Ki az? Ki van itt?

JÓ LELKIISMERET: A lelkiismereted vagyok! Aki megszólal a kellő pillanatban. Alfréd! Mit fogadtál meg délután magadnak?

ALFRÉD: ... hogy ma már itthon maradok ... hogy nem megyek el sehová ... az italboltba sem ... *(mentegetőzve)* Igazán csak egy fröccsre gondoltam, hogy ... egy kisfröccsöt megiszom és már jövök is haza ...

JÓ LELKIISMERET: Látod, hogy mennyire gyenge vagy! Csak egyszer próbálnád betartani, amit elhatároztál ...

ALFRÉD: Egy kisfröccsre gondoltam igazán ...

JÓ LELKIISMERET: Alfréd! Magad sem hiszed ezt! Jól tudod, hogy mindig így kezdődik!

ROSSZ LELKIISMERET *(kötekedve):* Na és ha így kezdődik! Ha így esik jól!

ALFRÉD: Szent isten! Ki szól megint?

ROSSZ LELKIISMERET: Nem ismersz meg, pajtikám! Én is a lelkiismereted vagyok! Csak éppen a rossz lelkiismereted, a lelkiismeretlenséged! A léha és könnyelmű éned vagyok, nem az, mint az előttem megszólalt tisztelt kollégám.

JÓ LELKIISMERET *(érzékenyen):* De nagy hangod van! *(Alfrédhoz):* Ne hallgass rá, Alfréd, higgy nekem, a javadat akarom!

ROSSZ LELKIISMERET: Hohó, én is a javadat akarom! Az a kisfröccs a legjobb gondolatod volt reggel óta!

JÓ LELKIISMERET: Kisfröccsből lesz a nagyfröccs!

ROSSZ LELKIISMERET: Nagyfröccsből a fél liter, lányból lesz az asszony, a bimbóból rózsa! Közmondásokat akarsz hallgatni, vagy megszomjaztál egy pohár borra?

JÓ LELKIISMERET: Szégyelld magad! Tönkreteszed! A vesztét kívánod?

ROSSZ LELKIISMERET: Te kívánod a vesztét! Hát kicsoda ő végeredményben? Szent? Hát ha egyszer megkívánt egy fröccsöt?!

JÓ LELKIISMERET: Tudod jól, hogy nemegyszer kívánja meg! De te még biztatod is, hogy csak igyon, senkivel se törődjön, semmivel se törődjön!

ROSSZ LELKIISMERET: Így is teszek! Talán bizony nem végzi el rendesen a munkáját?

JÓ LELKIISMERET: Ma még igen! De holnap?!

ROSSZ LELKIISMERET: Holnap holnap lesz, ma viszont ma van! Ne sajnáld tőle azt a kis itókát!

JÓ LELKIISMERET: Nem sajnálom tőle, hanem féltem! Nem engedhetem meg, hogy alkoholista legyen! Nézd meg, hogyan végzi estéről estére! Te vagy az oka!

ROSSZ LELKIISMERET: Talán inkább te! Te gyötröd egész nap, pusmogsz a fülébe, ne tedd, ne igyál, gondold meg, hallgass a józan eszedre ... ebbe sorvad el!

JÓ LELKIISMERET: Hát ez ... ez mégiscsak sok! Végül még én leszek az oka, hogyha ...

ROSSZ LELKIISMERET: Igen, Te!

JÓ LELKIISMERET: Nem igaz! Te!

ROSSZ LELKIISMERET: De igenis te!

JÓ LELKIISMERET: Te vagy az oka!

(Nyílik az ajtó és részegen, énekelve Alfréd jön be)

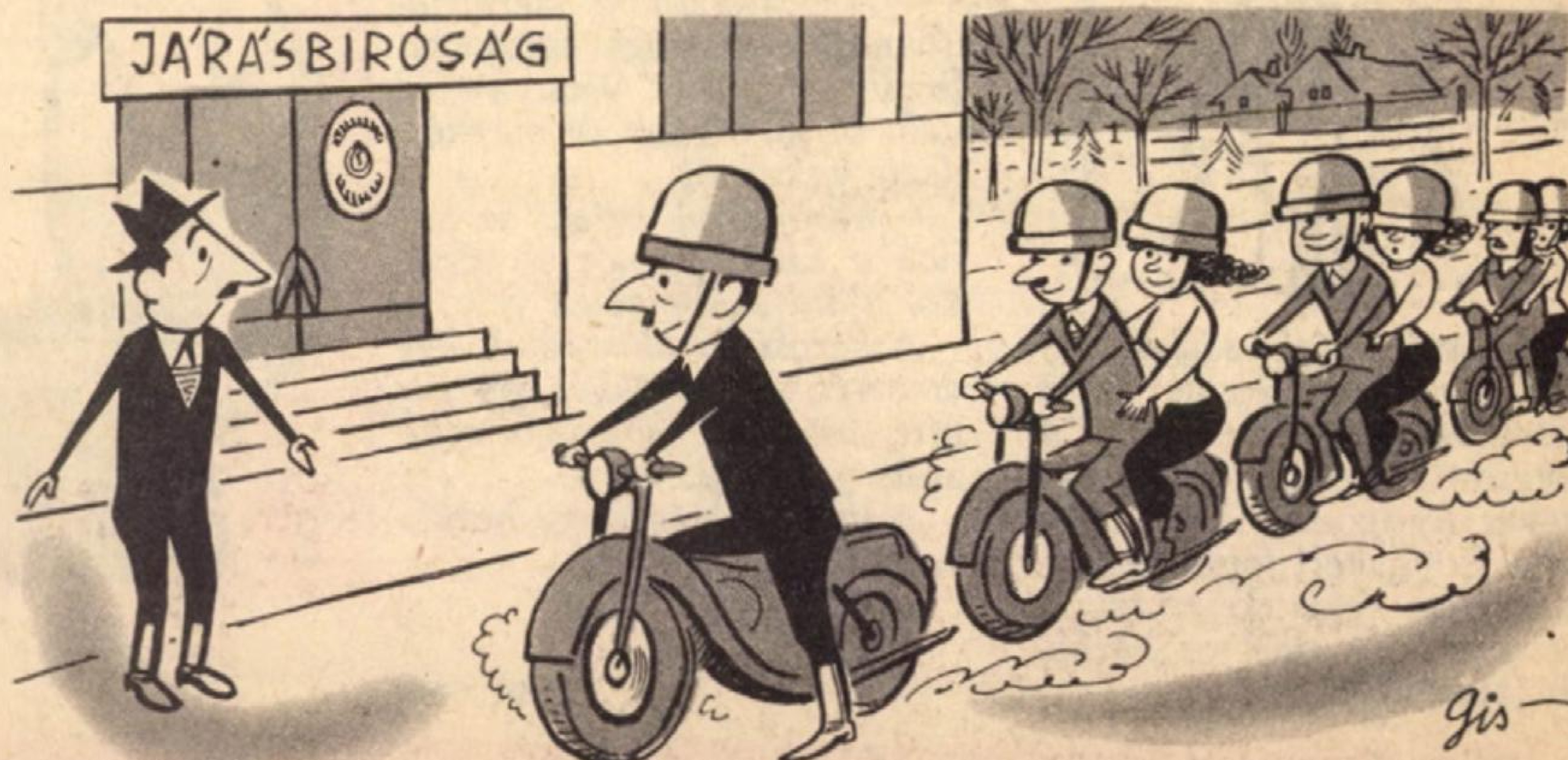
JÓ LELKIISMERET: Alfréd! Az ég szerelmére! Mi van veled?

ALFRÉD *(részegen, igen elégedett):* Semmi különös, hukk! Csak amíg ti vitatkoztatok, én lesétáltam az italboltba és megittam kilenc nagyfröccsöt ...

(somogyi)

Egészen modern téesz

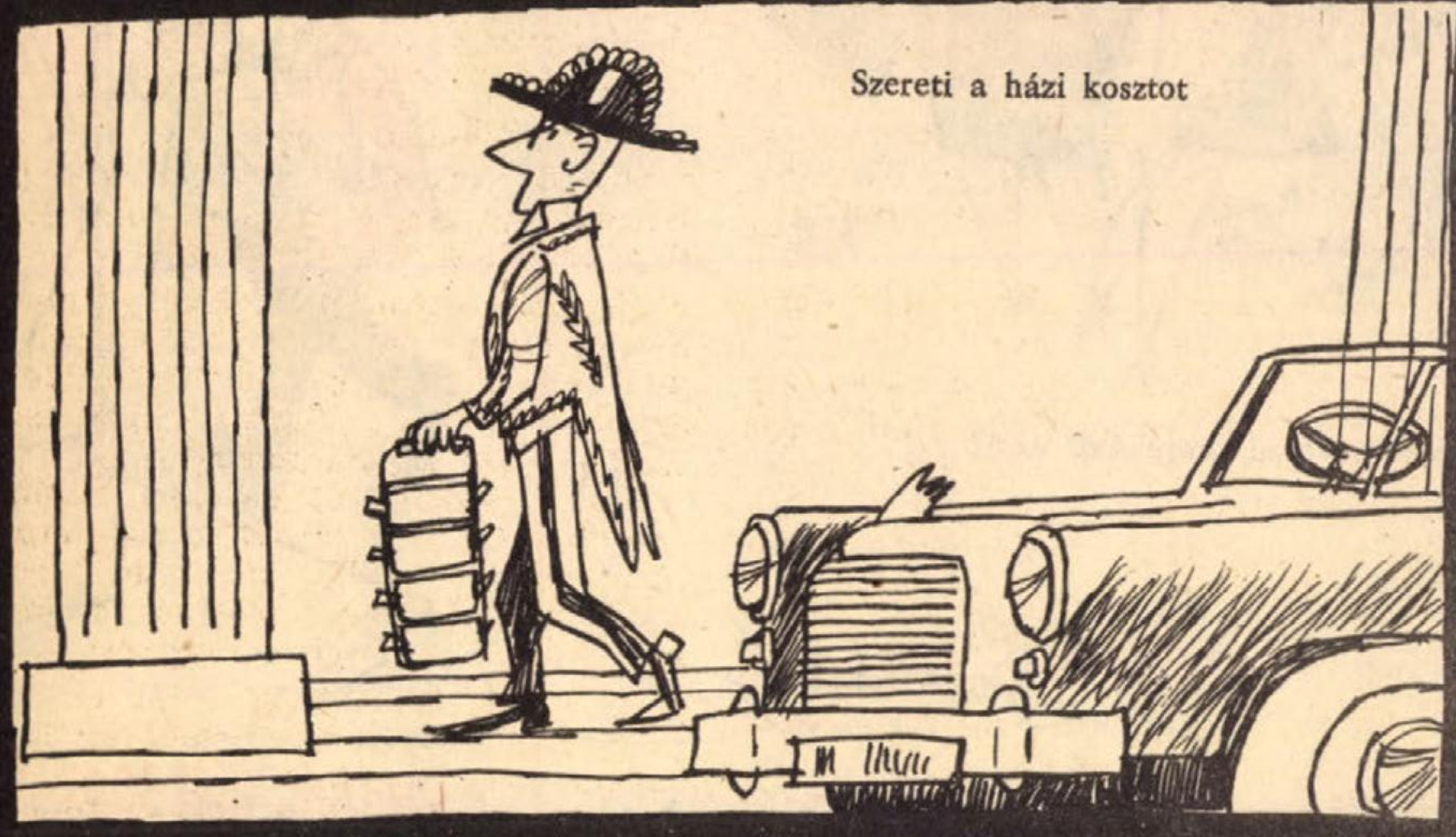
Szegő Gizi rajza

– Hova mennek, elnök elvtárs?
– Csoportos válópert tartunk ...

Szereti a házi kosztot

Elmaradt a munkaebéd

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Mézes madzag...

A napokban a Fővárosi Gázművek igen csinos kivitelű, színes prospektusát kézbesítették 300 ezer pesti lakosnak. Nagy érdeklődéssel lapoztam végig és érdeklődésem kellemes izgalommal vegyült, amikor a 12. oldalon ott láttam a „kéménynélküli gázkonvektor (fűtőkályha)" illusztrációját és a készülék üzemeltetésének ismertetését.

Évek óta ismétlődő fűtési problémánkat láttam e prospektussal megoldva, mert ezt a fűtőapparátust kémény nélkül lehet teljes biztonsággal üzemeltetni. Ennek a szép, színes ismertetőnek azonban rövidesen szürke valóság lett a vége . . .

A Gázműveknél ugyanis érdeklődésemre a következőket közölték: A gázkonvektor kétezer és néhányszáz forintba kerül, de jelenleg – nem kapható. De ha kapható is lenne – mondották –, nem üzemeltethető, mert a Gázművek gázzal való fűtésre engedélyt nem ad, és a még korábban beharangozott cserépkályháknak gázfűtésre való átalakítását is leállították.

Mindezek után tisztelettel megkérdem a Fővárosi Gázművek igazgatóságát; miért csillantják meg az olcsó és kellemes fűtés lehetőségét 300 ezer lakos előtt, amikor az még nem valósítható meg.

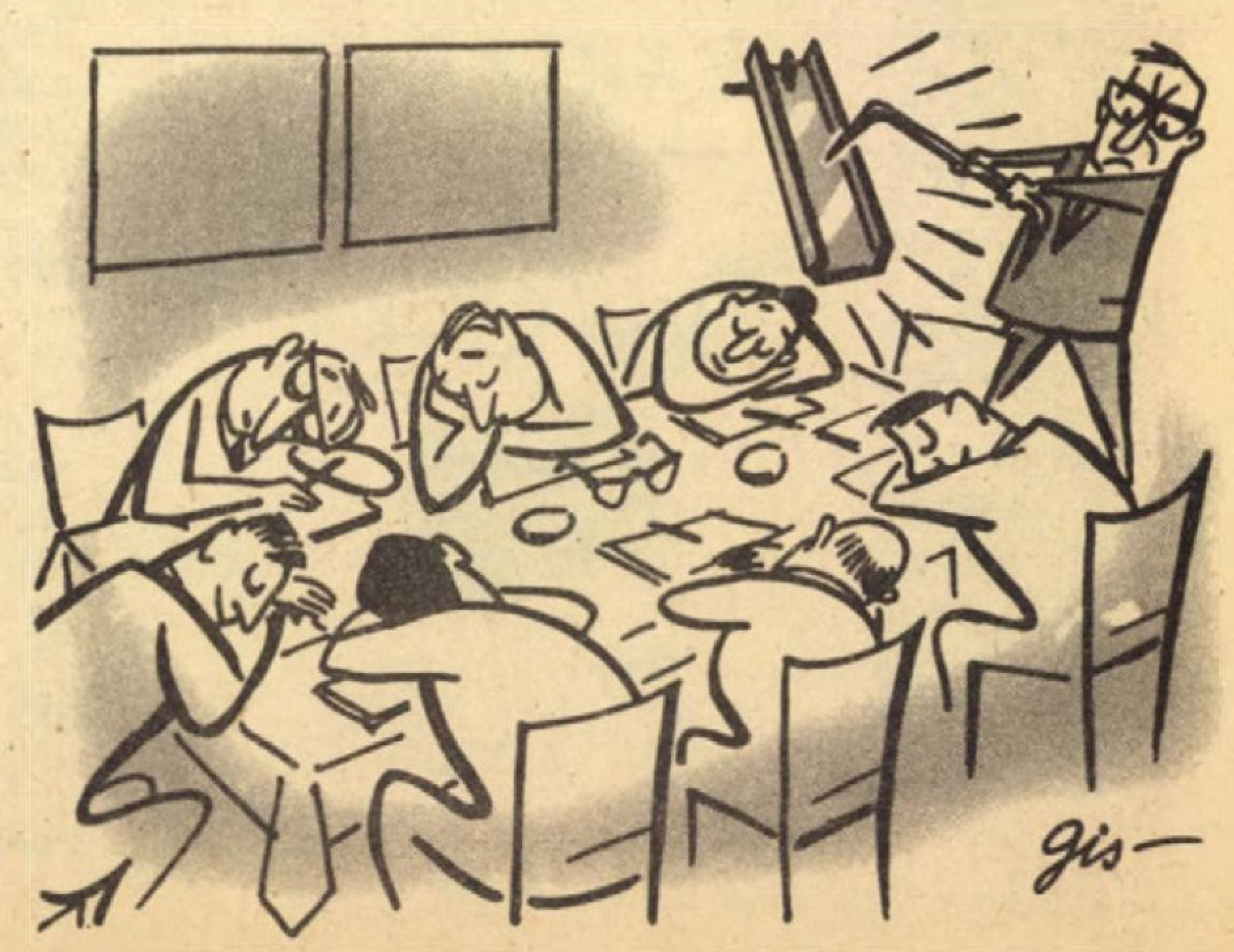
Szász János
VII., Akácfa u. 59.

Zebra

– Itt nyugodtan átmehetünk!

Gondolatébresztő

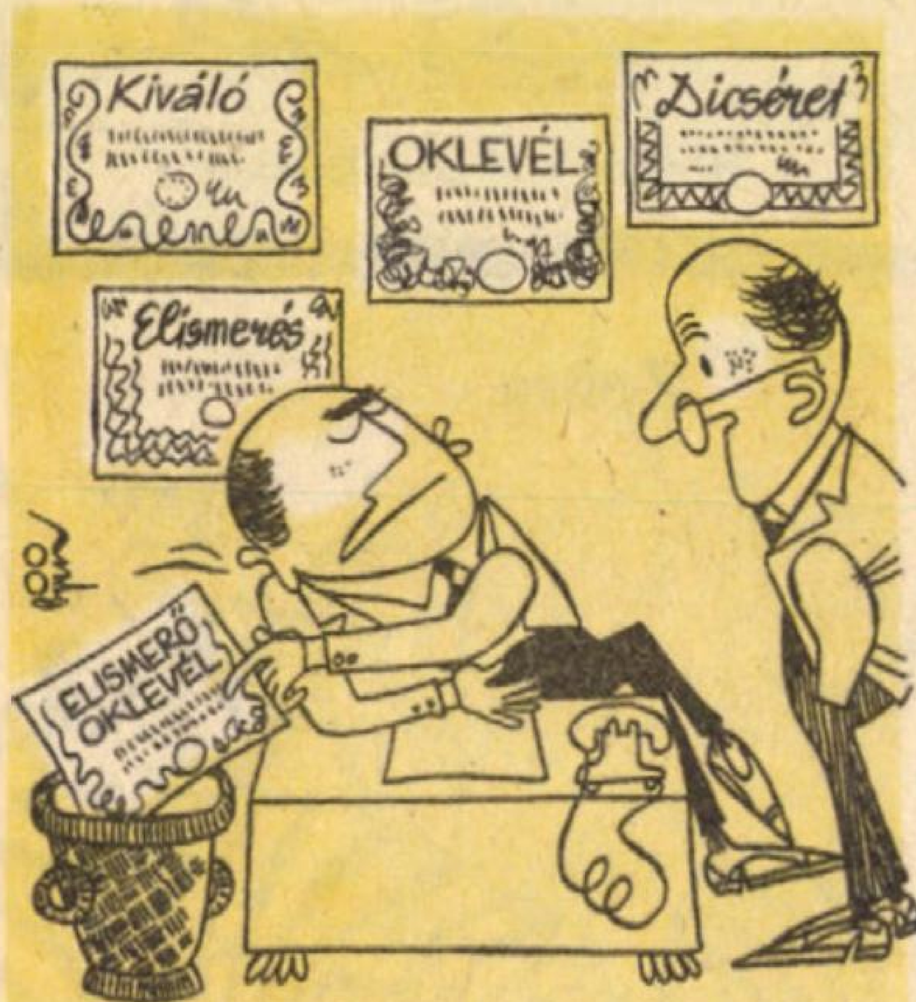
Irigy a mama

Toncz Tibor rajza

– Mit bámulod? Az ilyesmi nem fiatal lányoknak való! . . .

Megbecsülés

– Ezt miért dobod el?
– Ehhez nem kaptam pénzjutalmat . . .

Büszke igazgató

– Ennyit írt a sajtó a hibáinkról!

Pesti tudósítónktól

Ezúton értesítem Platon ismert görög bölcselőt, akinek annak idején nagy feltűnést keltett a magyarul „Lakoma" címmel megjelent „Szümposzion" című műve, hogy a lapok két érdekes összejövetelről írnak. Az egyik egy „Poliuretán Symposion", a másik pedig egy „cipőipari szimpozium". Kérem, szóljon Szókratésznek és Alkibiádésznak is.

* *

Két atomtudós találkozik. Azt kérdezi az egyik a másiktól:
– Mondd, nálatok is klórozzák a nehézvizet?

* *

A csillagászat néha fel tudja izgatni az embereket. Egy szorgalmas újságolvasó így szörnyülködött az ismerősének:
– Olvastad! Az eddig legtávolibbnak ismert galaktika tizenkét milliárd fényévre van tőlünk, tizenkét milliárd évig jön hozzánk az a fény, amely másodpercenként háromszázezer kilométert tesz meg. Ezt nem lehet elképzelni!
– Dehogynem! Szerintem ebből egy szó sem igaz! Csak elképzelni lehet!

* *

Az Élektra-film nézői megdöbbenve vehetik tudomásul, hogy a görög istenek jócskán tele vannak alantas indulatokkal. Nem a legjobb indulattal avatkoznak bele a halandók életébe, sőt, nemegyszer alantas bosszúra birják rá őket. Az egyik néző így csóválja a fejét:
– Az a borzasztó, hogy mindenre van isten!

f. l.

Hetvenéves Mihály bácsi, kerek tíz éve özvegyember, és nyugdíjas tsz-takarmányos létére sem cserélne öt bankhivatalnokkal. Minden disznótorban ő ül a fő helyen, minden új pálinkából neki küldik az első kóstolót – nemcsak a támaszra váró özvegyasszonyok, de még a könnyebb léptű menyecskék is versengenek, hogy ki foldja meg a fehérneműjét.

Miért ez a buzgalom?

Hát csak azért, mert köztudott, hogy a Tisza menti falu hajdani takarmányporciózója negyedmilliót gyűrhetne a zsebébe – *ha akarná.*

Az történt ugyanis, hogy megjelent egy hirdetés az újságban, amely fölszólítja Joe Csillagházi törvényes örököseit, hogy jelentsék be tartózkodási helyüket egy bizonyos közjegyzőnél.

Nomármost, nem titok a faluban, hogy Joe Csillagházi édes nagybátyja volt Mihály bácsinak, és nagy vagyont szerzett Vadnyugaton.

– Mennyi az a mennyi? – óvatoskodtak néhányan az első időben.

A mi emberünk csak rántott a vállán.

– Egy rossz szamarat többre tartok. Negyedmillió volna, ha megtenném azt a bolondságot, hogy vállalom a sok átírást, illetéket, miegymást.

Nos, azóta – jobbadán az asszonyfélék –, agyonszorgalmaskodják magukat, hogy megértessék Mihály bácsival, hogy van még öröm az életben, és még több volna, ha nem hagyja veszni a negyedmilliót. Ki győzné számbavenni, hogy hány búgó galamb, gyanútlan jérce, életvidor kacsa korai halálát követelték a rábeszélő trakták. De az öreg makacs. Nem és nem. Azt mondja: Ha nekem nyolcvan forint is elég, hogy jól éljek, mit vacakoljak?

– Hát az meg hogy van – ámultam.

Nem tudom, megszánt-e, vagy tán szellemi rövidzárlat mondatta ki vele? Kár volna firtatni elhatározása okát. Csak kimondta kertelés nélkül.

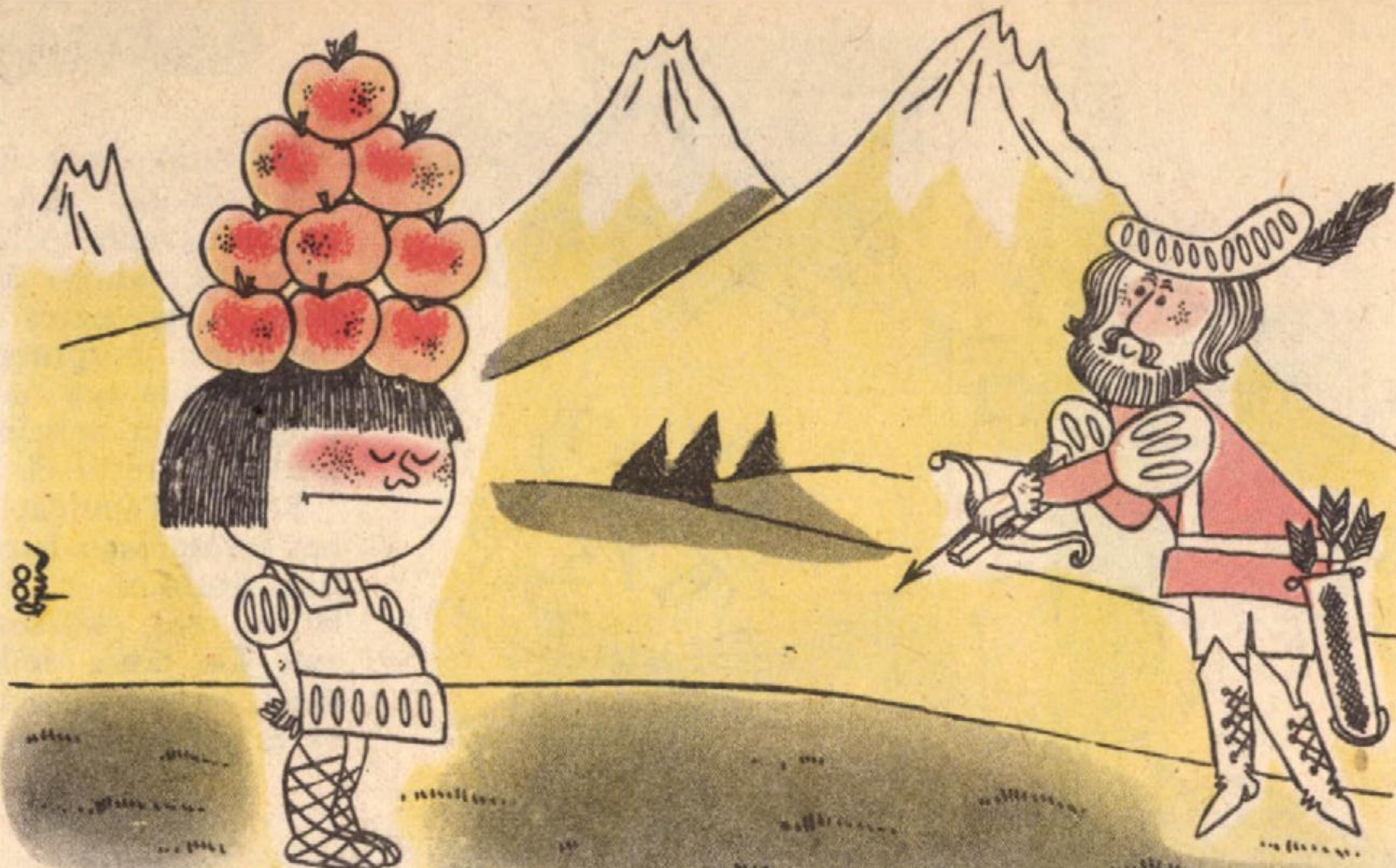
– Nyolcvan forintért adták föl a hirdetést – nevetett. – Hol van szegény Joe Csillagházi! Harminckét éve meghalt, és nem maradt utána csak a gazdag híre és négy kifizetetlen váltója. Arra a bizonyos hirdetésre se lett volna dollárja, adjon neki nyugodalmat az árvák atyaistene.

És mosolygott megbocsátó csöndességgel.

B. N. E.

Bő almatermés

Balázs-Piri Balázs rajza

Túl sok medve van az Állatkertben

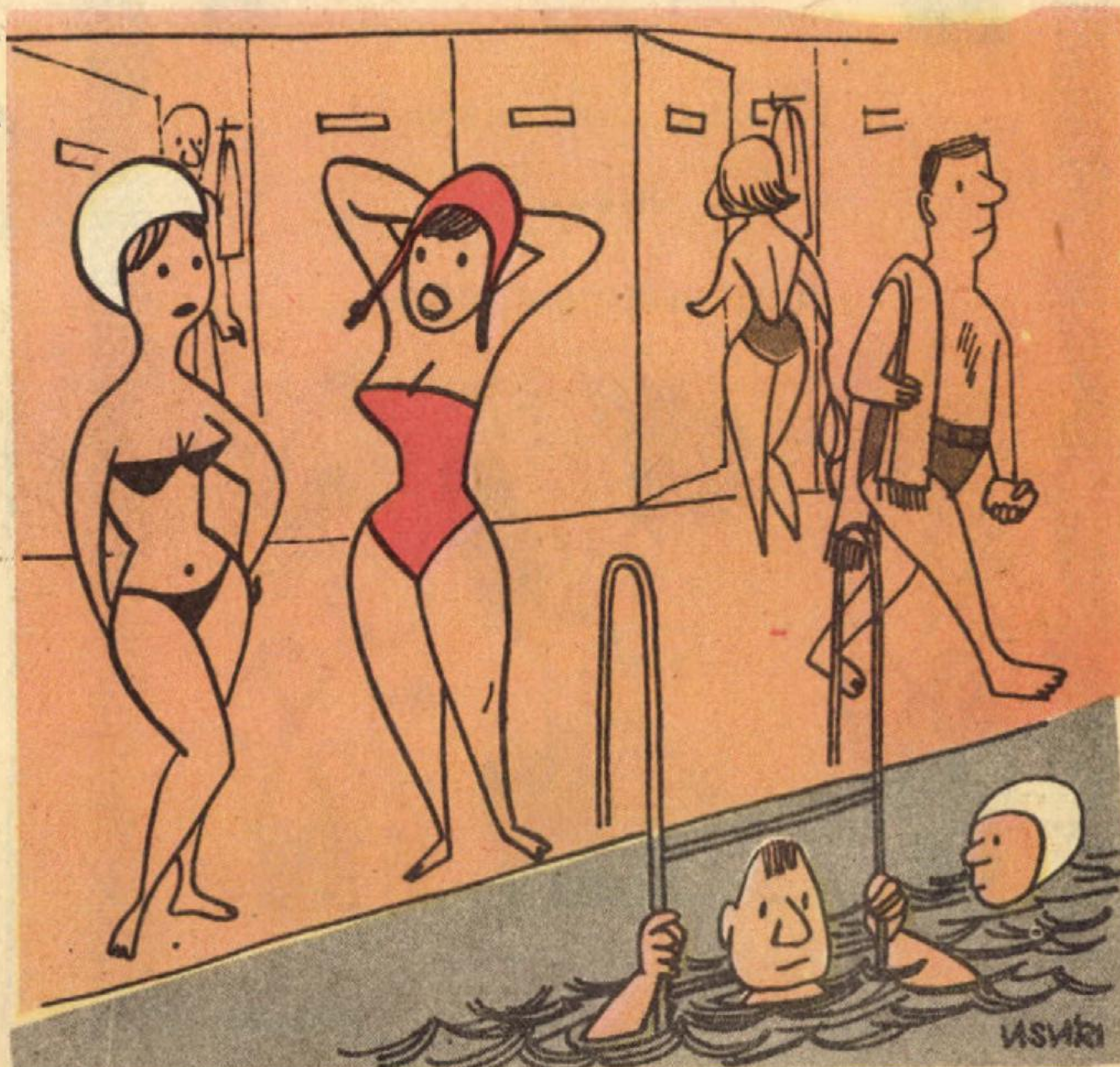
Várnai György rajza

– Próbáljanak talán, mint kenguruk elhelyezkedni...

Téli fürdőzők

Vasvári Anna rajza

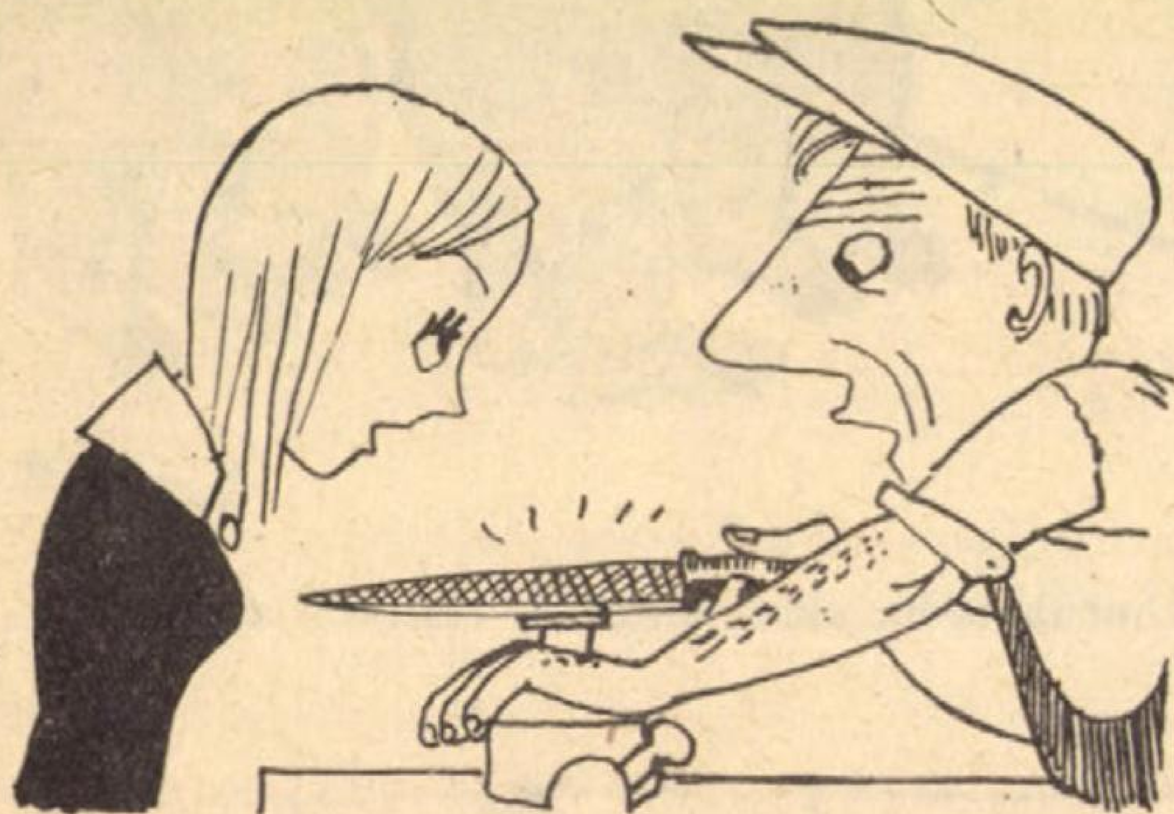
– Azt hiszem, túl vagyok öltözve...

Tűnődés

– Mondd, öregem, nem tudod, miből kapjuk mi a nyereségrészesedést?

Ez is politechnika?

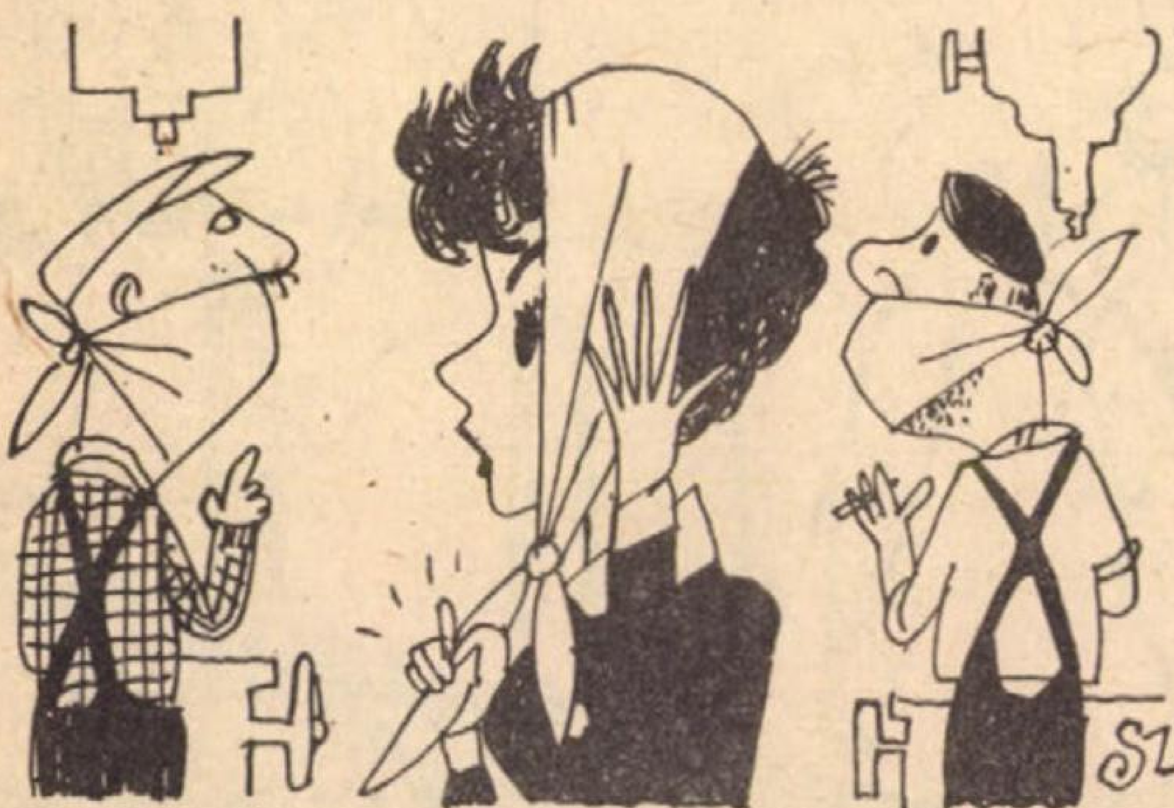

SZAKOKTATÁS

– Maga csak reszelje a körmét!

—•—

NICHT VOR DEM KIND!

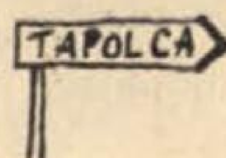

Ami biztos, az biztos!

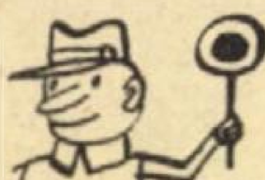
TAPOLCAI APRÓSÁGOK

Ha Budapestet fürdővárosnak hívják, úgy Tapolcát joggal nevezhetnék barlangvárosnak, annyi itt a barlang. Természetes barlang a hatalmas borpince, sőt, a focipálya is egy hajdani barlangrendszer helyén levő mélyedésben terül el.

Sajnos, Tapolcát mégse lehet hivatalosan barlangvárosnak titulálni, mivelhogy jelenleg csak községstátusban van. De látva fejlődőképességét, én azt hiszem, néhány év és előléptetik várossá.

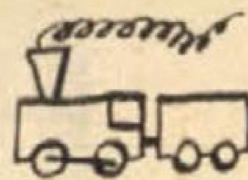

A község 10 000 lakosa közül mintegy 2000 vasutas. Igazán nem is értem, hogy miért nincs még Tapolcán barlangvasút!

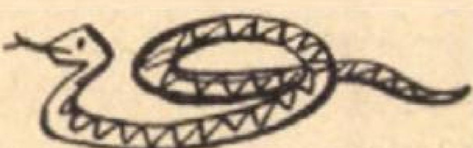

Mukinak becézik az iparvasút kis kávédaráló mozdonyát.

Istenem, mennyivel ridegebb az élet a fővárosban, mint itt vidéken! Én például még sohasem hallottam, hogy teszem azt: a 33-as buszt valaki becézte volna.

A helyi borspecialitás, a kiváló „Szentgyörgyhegyi rizling". Minőségére mi sem jellemzőbb, hogy egy időben néhányan óriáskígyót véltek látni a Szentgyörgyhegyen...

A tavasbarlang ragyogóan megvilágított meseszerű labirintusában nyolc-tíz perc alatt lehet körülcsónakázni. Érdekes természeti jelenség, hogy amikor a ladikban hárman ülnek, noha ilyenkor lényegesen nagyobb a terhelés, mégis sokkal hamarább teszik meg a 180 méteres utat, mint amikor csak kettesben vannak...

Régebben szentül hitték, hogy a barlang párás levegője meggyógyítja a szamárköhögést.

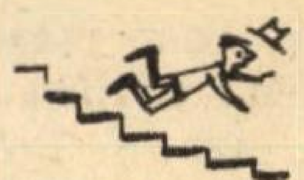
De a tudomány megállapította, hogy ez alaptalan csacsiság.

Egy kis statisztika:

1962-ben 70 000-en, 1963-ban pedig eddig már 72 ezren keresték fel a világhírű barlangot.

Ha csak minden tizedik látogató tette szóvá, hogy a lejárat lépcsőjén miért csurdogál a víz, az csupán idén több mint 7000 megjegyzést jelent!

Este, amikor hazaérkeztem, azt kérdezi a feleségem:

– Láttátok a cseppkőbarlangot is?

A szakember higgadt fölényével válaszolok:

– Igazán tudhatnád, fiacskám, hogy azt Aggteleken tartják!

(d—th)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CIPŐ

Cipőt akartam vásárolni. Vágott orrút, gumitalpút. Négy cipőszaküzletben jártam, de az a cipő, amit én kerestem, mindenütt elfogyott. Ekkor bevetődtem a Szent István körúti Könnyűipari Cipő Mintaboltba. Hátha itt sikerrel járok – gondoltam magamban, és türelmesen beálltam a várakozók közé. Nagy sokára rám került a sor.

– Barna, vágott orrú cipőt kérek, negyveneset...

Már indult volna az elárusítónő a kívánt cipőért, amikor hozzátettem:

– Gumitalppal!

– Azt, kérem, próbálja meg valamelyik cipőboltban.

Nem is tudtam, hogy a Cipő Mintabolt időközben cukrászda lett.

T. A.

A hangya

Egy hangya mondja nékem:
„Oly
sivár hely
ez a hangyaboly!
Nem titkolom:
a rengeteg
hangya közt
bús vagyok,
beteg.
A sürgő-forgó, általános
tömegnyüzsgésben
halk, magányos,
sóvárgó lelki-rezdülésem
nem érti senki.
Néha — én sem.
Mint harcos hőscincér,
egyéni
életet szeretnék élni,
mint a mezőknek méla tücske,
belecirpelgetni az estbe,
szállni részegen, mint a méh,
bódító illatok felé . . .
Azt tenném mindig vad, heves
vággyal,
ami a hangyabolyban
harsányan hangyaellenes.
Mert azt is meg kell vallanom:
untat a hangyaszorgalom,
az untalan tojás-tolás —
mit görgessem? görgesse más!
Az én eszményem:
cincér rangja,
méhek röpte,
tücskök hangja,
a lehetetlen
nagy kalandja —
amitől nem hangya
a hangya.”

Békés István

Erhard Párizsban

Szűr-Szabó József rajza

– Charles kihozatta, hogy legyen valaki, aki mosolyog . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EZT SZÉKESFEHÉRVÁROTT LÁTTUK . . .

Olvasóink fantáziájára bízzuk, hogy a derék szabóság „Nőirendelt részlege” vajon mit jelenthet. Az a gyanúnk, hogy a bolt előtt látható néni is ezen tűnődik . . .

. . . EZT PEDIG GYÖNGYÖSÖN

EBBEN AZ ÉPÜLETBEN MŰKÖDÖTT
A JÓZSEF ATTILA GIMNÁZIUM, MINT
KÖZSÉGI, MAJD ÁLLAMI REÁLISKOLA
1855-1892-IG.

A megható szövegű tábla olvasása közben arra gondoltunk, hogy a gimnázium névadója milyen prófétai lelkű férfiú volt, aki már a múlt század második felében előre látta József Attila költői nagyságát.

Téli hadművelet

Mészáros András rajza

– Ti ejtsetek foglyul nyolc traktorost a gépállomáson, az esküvőről pedig mi gondoskodunk!...

A VIGASZTALÁS mestere

Ha az embernek baja, búbánata vagy akár csak problémája akad, jólesik a baráti együttérzés akár tanács, akár csak vigasztalás formájában. Elemérben olyan férfiút ismerünk meg, aki sohasem fukarkodik vigasztaló és bátorító szavakban. Nincs olyan fájdalom, amelyre az ő szavai ne nyújtanának gyógyító balzsamot. Igaz, kissé gépiesen, hogy ne mondjuk, sematikusan adagolja az orvosságot, mint egy békebeli katonadoktor.

Múltkoriban egy kedves barátnője elpanaszolta, hogy Olaszországba akart utazni, de késedelmeskedett a vízuma, közben lejárt a szabadsága, és elmaradt a várva várt kirándulás.

Elemér részvevő arccal megsimogatta a nő formás kezét és így szólt:

– Én mondom magának, több is veszett Mohácsnál.

Mert Elemér jelleméhez az is hozzátartozik, hogy bölcs kijelentéseit azzal kezdi, hogy „én mondom", nehogy valaki azt hihesse, hogy ő más megnyilatkozását tolmácsolja.

Amikor a vörös Roskai panaszkodott bizalmas barátainak, hogy válófélben levő felesége az egész családját felhozatta vidékről, és beszállásolta szobahallos lakásukba, mindenki meghatva bólogatott, Elemér megveregette a siránkozó vállát:

– Én mondom neked, hogy sok jó ember kis helyen is elfér!

Elemér szívesen vigasztalt közmondásokkal és közhelyekkel. Mint ultipartink állandó kibice, kenetteljes mondásaival ejtette kétségbe a szerencsétlen vesztőt. Laci barátunk egy különösen balul sikerült parti után balgán hozzáfordult:

– Mit szólsz a páratlan pechemhez?

Elemér megnyugtatta:

– Nincs itt differencia! Amit az egyik veszít, a másik nyeri.

Egyik barátunkat pesti vállalata fegyelmi úton valami isten háta mögötti vidékre helyezte. Szaladgált fűhöz-fához, hogy megváltoztassa a határozatot. Elemér gratulált neki a változáshoz:

– Én mondom neked, nincs egészségesebb az ózondús falusi levegőnél.

De aztán Elemért is elérte a nemezis. Kellemetlen őszi influenzát kapott, ágynak esett, maga is vigasztalásra szorult. Amikor meglátogattuk, elhaló hangon nyöszörgött:

– Teljesen levett a lábamról a magas láz! A végét járom!!

A vörös Roskai kedvesen megvigasztalta:

– Fel a fejjel, öreg fiú! Én mondom neked, fő az egészség!

(stella)

Felháborodás

– Disznóság, letörték előlem a kukoricát!

Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 63.6901 – Kossuth Nyomda, Budapest. – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504